

Dziennik Urzędowy C 118

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55
21 kwietnia 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2012/C 118/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 109 z 14.4.2012..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2012/C 118/02

Sprawa C-280/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny — Polska — Kopalnia Odkrywkowa Polski Trawertyn P. Granatowicz, M. Wąsiewicz, spółka jawna przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Poznaniu (Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 9, 168, 169 i 178 — Odliczenie podatku naliczonego w związku z czynnościami dokonanymi celem podjęcia planowanej działalności gospodarczej — Nabycie działki przez współników spółki — Wystawienie faktur przed zarejestrowaniem spółki składającej wniosek o odliczenie)..... 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 118/03	Sprawa C-354/10: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 1 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Fundusz rezerwowy zwolniony z podatku — Niezgodność ze wspólnym rynkiem — Odzyskanie — Niewykonanie).....	2
2012/C 118/04	Sprawa C-393/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — O'Brien przeciwko Ministry of Justice (poprzednio Department for Constitutional Affairs). (Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Pojęcie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, będących stroną umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy — Sędziowie pracujący w niepełnym wymiarze czasu pracy i wynagradzani na podstawie dniówek — Odmowa przyznania emerytury)	3
2012/C 118/05	Sprawa C-420/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Söll GmbH przeciwko Tetra GmbH (Wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych — Dyrektywa 98/8/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Pojęcie „produktów biobójczych” — Produkt powodujący flokulację organizmów szkodliwych, bez ich niszczenia, odstraszania lub unieszkodliwiania)	3
2012/C 118/06	Sprawa C-467/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gießen — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Barisowi Akyüzowi (Dyrektywy 91/439/EWG i 2006/126/WE — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, która zgodnie z przepisami tego państwa nie posiada zdolności fizycznej i psychologicznej do kierowania)	4
2012/C 118/07	Sprawa C-484/10: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Asociación para la Calidad de los Forjados (Ascafor), Asociación de Importadores y Distribuidores de Acero para la Construcción (Asidac) przeciwko Administración del Estado i in. (Swobodny przepływ towarów — Ograniczenia ilościowe i środki o skutku równoważnym — Dyrektywa 89/106/EWG — Wyroby budowlane — Normy niezharmonizowane — Znaki jakości — Wymogi odnoszące się do jednostek certyfikujących)	5
2012/C 118/08	Sprawa C-604/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Football Dataco Ltd i in. przeciwko Yahoo UK Limited i in. (Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Prawo autorskie — Terminarze meczów ligowych piłki nożnej)	5
2012/C 118/09	Sprawa C-41/11: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Inter-Environnement Wallonie ASBL, Terre wallonne ASBL przeciwko Région wallonne (Ochrona środowiska naturalnego — Dyrektywa 2001/42/WE — Artykuły 2 i 3 — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Ochrona wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego — Plan lub program — Brak wcześniejszej oceny wpływu na środowisko — Stwierdzenie nieważności planu lub programu — Możliwość utrzymania w mocy skutków prawnych planu lub programu — Przesłanki)	6
2012/C 118/10	Sprawa C-119/11: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 99 i 110 — Podatek od wartości dodanej — Obniżona stawka — Zastosowanie obniżonej stawki do dochodów uzyskanych w związku ze sprzedażą biletów wstępu na premierowe koncerty odbywające się w obiektach, w których w czasie spektaklu możliwa jest konsumpcja)	7

2012/C 118/11	Sprawa C-166/11: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Oviedo — Hiszpania) — Angel Lorenzo González Alonso przeciwko Nationale Nederlanden Vida Cia De Seguros y Reaseguros SAE (Ochrona konsumentów — Umowy zawarte poza lokalem przedsiębiorstwa — Dyrektywa 85/577/EWG — Zakres stosowania — Wyłączenie — Umowa ubezpieczenia wyrażona w jednostkach przeliczeniowych)	7
2012/C 118/12	Sprawa C-630/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-394/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada 2011 r. przez HGA Srl i in.	8
2012/C 118/13	Sprawa C-631/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-294/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Regione autonoma della Sardegna	8
2012/C 118/14	Sprawa C-632/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Timsas Srl	9
2012/C 118/15	Sprawa C-633/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Grand Hotel Abi d'Oru SpA ...	10
2012/C 118/16	Sprawa C-39/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 27 stycznia 2012 r. — Postępowanie karne przeciwko Vu Thang Dangowi	11
2012/C 118/17	Sprawa C-49/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 31 stycznia 2012 r. — Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Sunico ApS, M & B Holding ApS i Sunilowi Kumarowi Harwaniemu	11
2012/C 118/18	Sprawa C-56/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2011 r. w sprawie T-296/09 European Federation of Ink and Ink Cartridge Manufacturers (EFIM) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 lutego 2012 r. przez European Federation of Ink and Ink Cartridge Manufacturers (EFIM)	11
2012/C 118/19	Sprawa C-57/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 3 lutego 2012 r. — Fédération des maisons de repos privées de Belgique (Femarbel) ASBL przeciwko Commission communautaire commune	12
2012/C 118/20	Sprawa C-61/12: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Litewskiej	12
2012/C 118/21	Sprawa C-62/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 7 lutego 2012 r. — Galin Kostov przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalsvane i upravlenie na izpalnenieto” — grad Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalna agentsia za prihodite	14

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2012/C 118/22	Sprawa C-63/12: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	14
2012/C 118/23	Sprawa C-66/12: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2012 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej	14
2012/C 118/24	Sprawa C-67/12: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii	15
2012/C 118/25	Sprawa C-71/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Qorti Kostituzzjonali (Malta) w dniu 10 lutego 2012 r. — Vodafone Malta Limited i Mobisle Communications Limited przeciwko L-Avukat Ġenerali, Il-Kontrollur tad-Dwana, Il-Ministru tal-Finanzi i L-Awtorità ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni	16
2012/C 118/26	Sprawa C-73/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Revere (Włochy) w dniu 13 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Ahmedowi Ettaghiemu	16
2012/C 118/27	Sprawa C-74/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Revere (Włochy) w dniu 13 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Abdowi Azizowi Tamowi	17
2012/C 118/28	Sprawa C-75/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Revere (Włochy) w dniu 13 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Majaliemu Abdelowi	17
2012/C 118/29	Sprawa C-77/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 8 grudnia 2011 r. w sprawie T-421/07, Deutsche Post AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 14 lutego 2012 r. przez Deutsche Post AG	18
2012/C 118/30	Sprawa C-85/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 20 lutego 2012 r. — Société Landsbanki Islands HF przeciwko Kepler Capital Markets SA, Frédéricowi Giroux	19
2012/C 118/31	Sprawa C-91/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 17 lutego 2012 r. — Skatteverket przeciwko PFC Clinic AB	19
2012/C 118/32	Sprawa C-95/12: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec	19
Sąd		
2012/C 118/33	Sprawa T-210/02 RENV: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2012 r. — British Aggregates przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Opłata środowiskowa od wydobycia kruszywa w Zjednoczonym Królestwie — Decyzja Komisji o niewnoszeniu zastrzeżeń — Korzyść — Selektywny charakter)	21
2012/C 118/34	Sprawa T-53/06: Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — UPM-Kymmene przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Czas trwania naruszenia — Jednolite i ciągle naruszenie — Grzywny — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Bierna rola przedsiębiorstwa — Proporcjonalność)	21

2012/C 118/35	Sprawa T-64/06: Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — FLS Plast przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca w postępowaniu administracyjnym — Proporcjonalność — Odpowiedzialność solidarna — Zasada non bis in idem) 22
2012/C 118/36	Sprawa T-65/06: Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — FLSmith przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca w postępowaniu administracyjnym — Proporcjonalność — Odpowiedzialność solidarna) 22
2012/C 118/37	Sprawa T-167/09 P: Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — Komisja przeciwko Liottiemu (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2006 — Ogólne przepisy wykonawcze — Spójne i uzgodnione stosowanie reguł oceny) 23
2012/C 118/38	Sprawa T-29/10: Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2012 r. — Niderlandy i ING Groep przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Sektor finansowy — Pomoc mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego — Zastryk kapitałowy z przyznaną beneficjentowi pomocy opcją spłaty lub zamiany akcji — Dokonana w trakcie postępowania administracyjnego zmiana warunków spłaty — Decyzja uznająca pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Kryterium inwestora prywatnego — Konieczny i proporcjonalny związek między kwotą pomocy a środkami, dzięki którym pomoc może stać się zgodna ze wspólnym rynkiem) 23
2012/C 118/39	Sprawa T-221/10: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2012 r. — Iberdrola przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność) 23
2012/C 118/40	Sprawa T-230/10: Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — Hiszpania przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania — Owoce i warzywa — Obowiązek uzasadnienia wydatków — Warunki uznawania organizacji producentów) 24
2012/C 118/41	Sprawa T-298/10: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2012 r. — Arrieta D. Gross przeciwko OHIM — International Biocentric Foundation i in. (BIODANZA) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BIODANZA — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy BIODANZA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Śmierć zgłaszającego znak towarowy przed podjęciem decyzji przez Izbę Odwoławczą — Dopuszczalność odpowiedzi na skargę — Brak rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Postępowanie przed Izbą Odwoławczą — Prawo do obrony — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009)..... 24
2012/C 118/42	Sprawa T-565/10: Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — ThyssenKrupp Steel Europe przeciwko OHIM (Highprotect) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Highprotect — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)..... 25

2012/C 118/43	Sprawa T-218/11: Postanowienie Sądu z dnia 17 lutego 2012 r. — Dagher przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające stosowane w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej — Skreślenie z wykazu osób i podmiotów — Skarga o stwierdzenie nieważności — Umorzenie postępowania — Odpowiedzialność pozaumowna) 25	25
2012/C 118/44	Sprawa T-52/12: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2012 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji	25
2012/C 118/45	Sprawa T-59/12: Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2012 r. — Planet przeciwko Komisji	26
2012/C 118/46	Sprawa T-65/12 P: Odwołanie wniesione w dniu 16 lutego 2012 r. przez Guido Stracka od postanowienia wydanego w dniu 7 grudnia 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-44/05 RENV, Strack przeciwko Komisji	27
2012/C 118/47	Sprawa T-74/12: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2012 r. — Mecafer przeciwko Komisji	28
2012/C 118/48	Sprawa T-75/12: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2012 r. — Nu Air Polska przeciwko Komisji	28
2012/C 118/49	Sprawa T-76/12: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2012 r. — Nu Air Compressors and Tools przeciwko Komisji	29
2012/C 118/50	Sprawa T-81/12: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2012 r. — Beco przeciwko Komisji	30
2012/C 118/51	Sprawa T-83/12: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2012 r. — Chico's Brands Investments przeciwko OHIM — Artsana (CHICO'S)	30
2012/C 118/52	Sprawa T-85/12: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2012 r. — Lilleborg przeciwko OHIM — Hardford (Pierre Robert)	31
2012/C 118/53	Sprawa T-86/12: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2012 r. — Robert Group przeciwko OHIM — Hardford (Pierre Robert)	32
2012/C 118/54	Sprawa T-90/12: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2012 r. — Elegant Target Development i inni przeciwko Radzie	32

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2012/C 118/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 89 z 24.3.2012.

Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Dz.U. C 58 z 25.2.2012.

Dz.U. C 49 z 18.2.2012.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny — Polska) — Kopalnia Odkrywkowa Polski Trawertyn P. Granatowicz, M. Wąsiewicz, spółka jawna przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Poznaniu

(Sprawa C-280/10) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 9, 168, 169 i 178 — Odliczenie podatku naliczonego w związku z czynnościami dokonanymi celem podjęcia planowanej działalności gospodarczej — Nabycie działki przez wspólników spółki — Wystawienie faktur przed zarejestrowaniem spółki składającej wniosek o odliczenie)

(2012/C 118/02)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kopalnia Odkrywkowa Polski Trawertyn P. Granatowicz, M. Wąsiewicz, spółka jawna

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Naczelny Sąd Administracyjny — Wykładnia art. 9, 168 i 169 dyrektywy Rady 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Odliczenie podatku naliczonego w związku z czynnościami dokonanymi celem podjęcia planowanej działalności gospodarczej, lecz przed zarejestrowaniem spółki — Nabycie działki przez przyszłych wspólników

Sentencja

1) Artykuły 9, 168 i 169 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od

wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które nie umożliwiają ani wspólnikom spółki, ani teźże spółce dochodzenia prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego w związku z wydatkami inwestycyjnymi dokonanymi przez rzeczonych wspólników przed zawiązaniem i rejestracją powyższej spółki, na potrzeby i cele jej działalności gospodarczej.

2) Artykuł 168 i art. 178 lit. a) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, na których podstawie, w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, naliczony podatek od wartości dodanej nie może być odliczony przez spółkę, jeżeli faktura, wystawiona przed rejestracją i identyfikacją rzeczony spółki do celów podatku od wartości dodanej, została wydana na przyszłych wspólników teźże spółki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 234 z 28.8.2010.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 1 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-354/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Fundusz rezerwowy zwolniony z podatku — Niezgodność ze wspólnym rynkiem — Odzyskanie — Niewykonanie)

(2012/C 118/03)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i K. Boskovits, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niepodjęcie w przewidzianym terminie działań koniecznych do odzyskania pomocy uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym w art. 1 ust. 1 (z wyjątkiem pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 oraz w art. 2 i 3) decyzji Komisji z dnia 18 lipca 2007 r. [C(2007) 3251] w sprawie funduszu rezerwowego zwolnionego z podatku (pomoc państwa C 37/05)

Sentencja

- 1) Nie podjąwszy w przewidzianym terminie wszystkich działań koniecznych do odzyskania, zgodnie z art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2008/723/WE z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 37/05 (ex NN 11/04) przyznanej przez Grecję — Fundusz rezerwowo zwolniony z podatku, pomocy uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem (z wyjątkiem pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 oraz w art. 2 i 3 tej decyzji), Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na podstawie art. 4–6 wspomnianej decyzji.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — O'Brien przeciwko Ministry of Justice (poprzednio Department for Constitutional Affairs).

(Sprawa C-393/10) (¹)

(Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Pojęcie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, będących stroną umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy — Sędziowie pracujący w niepełnym wymiarze czasu pracy i wynagradzani na podstawie dniówek — Odmowa przyznania emerytury)

(2012/C 118/04)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dermot Patrick O'Brien

Strona pozwana: Ministry of Justice (poprzednio Department for Constitutional Affairs)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court of the United Kingdom — Wykładnia dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych/CEEP/ oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych/ETUC/(Dz.U. L 14, s. 9) — Pojęcie „pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu

pracy, będących stroną umowy o pracę, lub pozostających w stosunku pracy” (klauzula 2 pkt 1 dyrektywy) — Sędziowie zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy — Różnica w traktowaniu w zakresie uprawnień emerytalnych sędziów zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy i sędziów zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz sędziów należących do poszczególnych kategorii sędziów zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Sentencja

- 1) Wykładni prawa Unii należy dokonywać w ten sposób, że to do państw członkowskich należy zdefiniowanie pojęcia „pracowni[ków] [...] będących stroną umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy” zawartego w klauzuli 2 pkt 1 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin, zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, zmienionej dyrektywą Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r., a w szczególności ustalenie, czy pojęcie to obejmuje sędziów, pod warunkiem że nie doprowadzi to do wyłączenia w sposób dowolny tej kategorii osób z dobrodziejstwa ochrony, jakiej udziela dyrektywa 97/81, zmieniona dyrektywą 98/23 i to porozumienie ramowe. Wyłączenie dobrodziejstwa tej ochrony można uznać za dopuszczalne jedynie w sytuacji, gdy stosunek łączący sędziów z Ministry of Justice jest ze swej istoty zasadniczo odmienny od tego, który łączy z pracodawcami osoby zatrudnione należące zgodnie z prawem krajowym do kategorii pracowników.
- 2) Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze godzin, zawarte w dniu 6 czerwca 1997 r., które stanowi załącznik do dyrektywy 97/81, zmienionej dyrektywą 98/23, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie temu, by dla potrzeb dostępu do systemu emerytalnego prawo krajowe wprowadzało rozróżnienie między sędziami pracującymi w pełnym wymiarze czasu pracy a sędziami pracującymi w niepełnym wymiarze czasu pracy i wynagradzanymi na podstawie dniówek, chyba że obiektywne powody uzasadniają takie zróżnicowanie, co podlega ocenie sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Söll GmbH przeciwko Tetra GmbH

(Sprawa C-420/10) (¹)

(Wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych — Dyrektywa 98/8/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Pojęcie „produktów biobójczych” — Produkt powodujący flokulację organizmów szkodliwych, bez ich niszczenia, odstraszania lub unieszkodliwiania)

(2012/C 118/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Hamburg — Niemcy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Söll GmbH

Strona pozwana: Tetra GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123, s. 1) — Zaklasyfikowanie jako „produktu biobójczego” produktu wywołującego flokulację organizmów szkodliwych, nie niszcząc ich, odstraszać lub unieszkodliwiać — Produkt glonobójczy zawierający substancję chlorek wodorotlenek glinu — Pojęcie „produktu biobójczego”

Sentencja

„Produkty biobójcze”, pojęcie znajdujące się w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych, powinno się interpretować w ten sposób, że obejmują one produkty, które działają jedynie w sposób pośredni na odnośne organizmy szkodliwe, ponieważ zawierają jedną lub kilka substancji czynnych powodujących reakcję chemiczną lub biologiczną, stanowiąc integralną część łańcucha przyczynowego, którego celem jest wywołanie skutku hamującego względem tych organizmów.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gießen — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Barisowi Akyüzowi

(Sprawa C-467/10) (¹)

(Dyrektywy 91/439/EWG i 2006/126/WE — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, która zgodnie z przepisami tego państwa nie posiada zdolności fizycznej i psychologicznej do kierowania)

(2012/C 118/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Gießen

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Baris Akyüz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Gießen — Wykładnia art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w

sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) oraz art. 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 403, s. 18) — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, która zgodnie z przepisami tego państwa nie posiada zdolności fizycznej i psychologicznej do kierowania

Sentencja

1) Przepisy art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy w związku z art. 2 ust. 1 oraz z art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, które pozwalają, aby odmówiło ono uznania na swoim terytorium prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jeżeli wobec posiadacza owego prawa jazdy przyjmujące państwo członkowskie nie zastosowało żadnego środka w rozumieniu rzeczonych art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/439 lub art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126, lecz w tym ostatnim państwie odmówiono mu wydania pierwszego prawa jazdy na tej podstawie, że zgodnie z przepisami wskazanego państwa nie spełniał on fizycznych i psychologicznych wymogów bezpiecznego prowadzenia pojazdu silnikowego.

2) Rzeczone przepisy należy interpretować łącznie w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, które umożliwiają mu odmowę uznania na jego terytorium prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, w wypadku gdy wiadome jest, na podstawie niepodważalnych informacji pochodzących od wydającego państwa członkowskiego, że posiadacz prawa jazdy nie spełniał warunku normalnego miejsca zamieszkania przewidzianego w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 91/439 oraz w art. 7 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/126 w czasie wydania tego prawa jazdy. W tym względzie okoliczność, że informacje te zostały przekazane przez wydające państwo członkowskie właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego nie bezpośrednio, lecz wyłącznie w sposób pośredni, w formie komunikatu osób trzecich, sama w sobie nie może wykluczać, aby informacje te mogły być uznane za pochodzące od wydającego państwa członkowskiego, o ile pochodzą one od organu tego ostatniego państwa członkowskiego.

Do sądu krajowego należy zarówno zbadanie, czy informacje uzyskane w okolicznościach takich jak w sporze przed sądem krajowym mogą być zakwalifikowane jako informacje pochodzące od wydającego państwa członkowskiego, jak i, w danym wypadku, ocena rzeczonych informacji i stwierdzenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności rozpatrywanego przezeń sporu, czy stanowią one niepodważalne informacje zaświadczone, że posiadacz prawa jazdy nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium tego ostatniego państwa w czasie wydania jego prawa jazdy.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Asociación para la Calidad de los Forjados (Ascafor), Asociación de Importadores y Distribuidores de Acero para la Construcción (Asidac) przeciwko Administración del Estado i in.

(Sprawa C-484/10) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ towarów — Ograniczenia ilościowe i środki o skutku równoważnym — Dyrektywa 89/106/EWG — Wyroby budowlane — Normy niezharmonizowane — Znaki jakości — Wymogi odnoszące się do jednostek certyfikujących)

(2012/C 118/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación para la Calidad de los Forjados (Ascafor), Asociación de Importadores y Distribuidores de Acero para la Construcción (Asidac)

Strona pozwana: Administración del Estado, Calidad Siderúrgica SL, Colegio de Ingenieros Técnicos Industriales, Asociación Española de Normalización y Certificación (AENOR), Consejo General de Colegios Oficiales de Aparejadores y Arquitectos Técnicos, Asociación de Investigación de las Industrias de la Construcción (Aidico) Instituto Tecnológico de la Construcción, Asociación Nacional Española de Fabricantes de Hormigón Preparado (Anefhop), Ferrovial Agromán SA, Agrupación de Fabricantes de Cemento de España (Oficemen), Asociación de Aceros Corrugados Reglamentarios y su Tecnología y Calidad (Acerteq)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 28 i 30 WE (obecnie art. 34 i 36 TFUE) — Wyroby budowlane — Wyroby niewymienione w zharmonizowanych przepisach takich jak przewidziane przez dyrektywę Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych (Dz.U. 1989, L 40, s. 12) — Dopuszczenie do obrotu uzależnione od wyższego znaku jakości lub certyfikatu wydanego zgodnie z procedurami spełniającymi szczególne warunki równoważne z warunkami wymaganymi przez organy krajowe lub od wcześniejszego zatwierdzenia rzeczonych procedur, pomimo iż znak ten został już uzyskany w państwie członkowskim pochodzenia.

Sentencja

Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że wymogi ustanowione w art. 81 instrukcji dotyczącej betonu strukturalnego (EHE-08) zatwierdzonej dekretem królewskim 1247/08 z dnia 18 lipca 2008 r., w związku z załącznikiem nr 19 do tej instrukcji, w celu umożliwienia oficjalnego uznawania świadectw potwierdzających poziom jakości stali do zbrojenia betonu, wystawianych w państwie członkowskim innym niż Królestwo Hiszpanii, stanowią przeszkodę w swobodnym przepływie towarów. Przeszkoda taka może być uzasadniona celem ochrony zdrowia i życia ludzi, o ile ustanowione wymogi nie są surowsze niż minimalne standardy, których spełnienie wymagane jest po to, aby stal do zbrojenia betonu mogła być używana w Hiszpanii. W takim wypadku zadaniem sądu krajowego jest zbadanie — w sytuacji gdy podmiot wystawiający świadectwo jakości, które ma zostać oficjalnie uznane w Hiszpanii, ma charakter organu zatwierdzonego w rozumieniu dyrektywy Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, zmienionej dyrektywą Rady 93/68/EWG z dnia 22 lipca 1993 r. — które z tych wymogów wykraczają poza to, co konieczne do realizacji celu ochrony zdrowia i życia ludzi.

ralnego (EHE-08) zatwierdzonej dekretem królewskim 1247/08 z dnia 18 lipca 2008 r., w związku z załącznikiem nr 19 do tej instrukcji, w celu umożliwienia oficjalnego uznawania świadectw potwierdzających poziom jakości stali do zbrojenia betonu, wystawianych w państwie członkowskim innym niż Królestwo Hiszpanii, stanowią przeszkodę w swobodnym przepływie towarów. Przeszkoda taka może być uzasadniona celem ochrony zdrowia i życia ludzi, o ile ustanowione wymogi nie są surowsze niż minimalne standardy, których spełnienie wymagane jest po to, aby stal do zbrojenia betonu mogła być używana w Hiszpanii. W takim wypadku zadaniem sądu krajowego jest zbadanie — w sytuacji gdy podmiot wystawiający świadectwo jakości, które ma zostać oficjalnie uznane w Hiszpanii, ma charakter organu zatwierdzonego w rozumieniu dyrektywy Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, zmienionej dyrektywą Rady 93/68/EWG z dnia 22 lipca 1993 r. — które z tych wymogów wykraczają poza to, co konieczne do realizacji celu ochrony zdrowia i życia ludzi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Football Dataco Ltd i in. przeciwko Yahoo UK Limited i in.

(Sprawa C-604/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Prawo autorskie — Terminarze meczów ligowych piłki nożnej)

(2012/C 118/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Football Dataco Ltd, Football Association Premier League Ltd, Football League Limited, Scottish Premier League Ltd, Scottish Football League, PA Sport UK Ltd

Strona pozwana: Yahoo UK Limited, Stan James (Abingdon) Limited, Stan James PLC, Enetpulse APS

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal Zjednoczone Królestwo — Wykładnia art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77, s. 20) — Pojęcie baz danych, które z powodu wyboru lub uporządkowania ich zawartości stanowią własną intelektualną twórczość autora — Zinformatyzowane katalogi meczów piłki nożnej planowanych w kolejnym sezonie

Sentencja

1) Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych należy dokonywać w ten sposób, że „baza danych” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy jest chroniona prawem autorskim ustanowionym w tej dyrektywie, pod warunkiem że wybór lub uporządkowanie danych, które ta baza zawiera, stanowi oryginalny wyraz swobody twórczej autora bazy danych, a dokonanie oceny w tym zakresie należy do sądu krajowego.

W rezultacie:

- wysiłek intelektualny i umiejętności wykorzystane przy tworzeniu rzeczonych danych nie są istotne w celu ustalenia, czy możliwe jest objęcie wskazanej bazy danych ochroną z tytułu tego prawa;
- nie ma znaczenia w tym względzie, czy wybór lub uporządkowanie tych danych obejmuje bądź nie nadanie im dużego znaczenia oraz
- znaczący nakład pracy i duże umiejętności wymagane do stworzenia tej bazy nie mogą jako takie uzasadniać takiej ochrony, jeżeli nie odznaczają się żadną oryginalnością w wyborze lub uporządkowaniu danych, które ta baza danych zawiera.

2) Wykładni dyrektywy 96/6 należy dokonywać w ten sposób, że z zastrzeżeniem przepisu przejściowego zawartego w jej art. 14 ust. 2, dyrektywa ta sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które przyznają bazom danych objętym definicją zawartą w jej art. 1 ust. 2 ochronę prawa autorskiego uzależnioną od innych przesłanek niż przesłanki przewidziane w jej art. 3 ust. 1.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Inter-Environnement Wallonie ASBL, Terre wallonne ASBL przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-41/11) (¹)

(Ochrona środowiska naturalnego — Dyrektywa 2001/42/WE — Artykuły 2 i 3 — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Ochrona wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego — Plan lub program — Brak wcześniejszej oceny wpływu na środowisko — Stwierdzenie nieważności planu lub programu — Możliwość utrzymania w mocy skutków prawnych planu lub programu — Przesłanki)

(2012/C 118/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inter-Environnement Wallonie ASBL, Terre wallonne ASBL

Strona pozwana: Région wallonne

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Belgia) — Ocena wpływu określonych planów i programów na środowisko — Ochrona wód przed zanieczyszczeniem azotanami pochodzenia rolniczego — Stwierdzenie nieważności aktu prawa krajowego uznanego za niezgodny z dyrektywą 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30) — Możliwość utrzymania w mocy skutków prawnych tego aktu przez krótki okres

Sentencja

W sytuacji gdy do sądu krajowego wpływa, na podstawie prawa krajowego, skarga o stwierdzenie nieważności krajowego aktu prawnego, stanowiącego „plan” lub „program” w rozumieniu dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, oraz gdy sąd ten stwierdza, że taki „plan” lub „program” został przyjęty z naruszeniem przewidzianego tą dyrektywą obowiązku dokonania wcześniejszej oceny wpływu na środowisko, sąd ten jest zobowiązany podjąć wszelkie środki o charakterze ogólnym lub szczególnym, przewidziane przez jego prawo krajowe, aby usunąć brak takiej oceny, w tym ewentualnie zawiesić lub uchylić zaskarżony „plan” lub „program”. Mając jednak na względzie szczególne okoliczności sprawy przed sądem krajowym, dopuszczalne jest, by sąd ten, tytułem wyjątku, posłużył się przepisem krajowym umożliwiającym mu utrzymanie w mocy niektórych skutków krajowego aktu prawnego, o ile:

— ten krajowy akt prawny stanowi prawidłowy środek transpozycji dyrektywy 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego;

— wydanie i wejście w życie nowego krajowego aktu prawnego stanowiącego program działania w rozumieniu art. 5 tej dyrektywy nie pozwoli na uniknięcie szkodliwych skutków dla środowiska wynikających ze stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu prawnego;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu prawnego skutkowałoby stworzeniem luki prawnej w zakresie transpozycji dyrektywy 91/676, co mogłoby być bardziej szkodliwe dla środowiska, w tym sensie, że stwierdzenie nieważności wspomnianego aktu oznaczałoby mniejszą ochronę wód przed zanieczyszczeniem azotanami pochodzenia rolniczego, pozostając tym samym w sprzeczności z podstawowym celem tej dyrektywy;

— utrzymanie, tytułem wyjątku, skutków takiego aktu prawnego odnosi się wyłącznie do okresu ściśle niezbędnego do przyjęcia środków pozwalających na usunięcie stwierdzonej nieprawidłowości.

(¹) Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-119/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 99 i 110 — Podatek od wartości dodanej — Obniżona stawka — Zastosowanie obniżonej stawki do dochodów uzyskanych w związku ze sprzedażą biletów wstępu na premierowe koncerty odbywające się w obiektach, w których w czasie spektaklu możliwa jest konsumpcja)

(2012/C 118/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 99 i 110 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zastosowanie obniżonej stawki podatku VAT w wysokości 2,10% w związku ze sprzedażą biletów wstępu na premierowe koncerty odbywające się w obiektach, w których w czasie spektaklu możliwa jest konsumpcja — Zakaz rozszerzania zakresu stosowania istniejącego pierwotnie odstępstwa po uprzednim jego zawężeniu

Sentencja

- 1) Stosując od dnia 1 stycznia 2007 r. stawkę podatku od wartości dodanej w wysokości 2,10 % do dochodów uzyskanych w związku ze sprzedażą biletów wstępu na premierowe koncerty odbywające się w obiektach, w których w czasie spektaklu możliwa jest konsumpcja, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 99 i 110 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 14.5.2011

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 1 marca 2012 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Oviedo — Hiszpania) — Angel Lorenzo González Alonso przeciwko Nationale Nederlanden Vida Cia De Seguros y Reaseguros SAE

(Sprawa C-166/11) ⁽¹⁾

(Ochrona konsumentów — Umowy zawarte poza lokalem przedsiębiorstwa — Dyrektywa 85/577/EWG — Zakres stosowania — Wyłączenie — Umowa ubezpieczenia wyrażona w jednostkach przeliczeniowych)

(2012/C 118/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Oviedo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Angel Lorenzo González Alonso

Strona pozwana: Nationale Nederlanden Vida Cia De Seguros y Reaseguros SAE

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Oviedo — Wykładnia art. 3 ust. 2 lit. d) dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (Dz.U. L 372, s. 31) — Umowa zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa handlowego, które oferuje ubezpieczenie na życie w zamian za składkę pieniężną, która ma być inwestowana w różne produkty tego przedsiębiorstwa

Sentencja

Umowa zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa, oferująca ubezpieczenie na życie w zamian za miesięczną płatność składki inwestowanej w różnych proporcjach na inwestycje o oprocentowaniu stałym, inwestycje o oprocentowaniu zmiennym i w produkty inwestycji finansowych umawiającej się spółki, nie jest objęta, zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. d) dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa, jej zakresem zastosowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 173 z 11.6.2011.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-394/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada 2011 r. przez HGA Srl i in.

(Sprawa C-630/11 P)

(2012/C 118/12)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: HGA Srl i in. (przedstawiciele: G. Dore, F. Ciulli i A. Vinci, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Regione autonoma della Sardegna, Selene di Alessandra Cannas Sas i in.

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana wyroku Sądu z dnia 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji WE z dnia 2 lipca 2008 r. (Pomoc państwa C1/2004 Włochy — SG-Greffe (2008) D/204339) w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98”.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie na jego poparcie podnoszą sześć zarzutów.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie podnoszą w szczególności naruszenie istotnych wymogów formalnych, naruszenie i błędne zastosowanie art. 4, 6, 7 i 6 rozporządzenia (WE) nr 659/99⁽¹⁾, naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady pewności prawa oraz naruszenie art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem. Według wnoszących odwołanie decyzja Komisji jest niezgodna z prawem, ponieważ została wydana po sprostowaniu zakwalifikowania pomocy, pomimo że żaden przepis nie przewidywał takiego sprostowania. Ponadto o wszczęciu postępowania w wyniku sprostowania Komisja powiadomiła trzy i pół roku po otrzymaniu przez nią pełnej dokumentacji dotyczącej pomocy. Zarzut ten został podniesiony w postępowaniu w pierwszej instancji, jednak Sąd nie wypowiedział się w jego przedmiocie.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenia i błędnego zastosowania art. 4, 7, 10 i 16, rozporządzenia (WE) nr 659/99. Zdaniem wnoszących odwołanie decyzja Komisji została wydana z naruszeniem przepisanych terminów proceduralnych.

Przedmiotem zarzutu trzeciego jest naruszenie art. 108 TFUE oraz art. 1, 7, 14 i 16 rozporządzenia (WE) nr 659/99. Na poparcie tego zarzutu wnoszące odwołanie wskazują, że decyzja

Komisji jest niezgodna z prawem, ponieważ pomoc nie została nigdy zmieniona przez Region w stosunku do postanowień ustawy regionalnej nr 9/1998.

W ramach czwartego zarzutu wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie i błędne zastosowanie zasady konieczności, zasady skutku zachęcającego i zasady ochrony konkurencji oraz towarzyszące temu naruszenie art. 7 i 14 rozporządzenia (WE) nr 659/99, naruszenie i błędne zastosowanie art. 108 TFUE, brak uzasadnienia oraz naruszenie art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem. Według wnoszących odwołanie decyzja Komisji jest niezgodna z prawem, ponieważ w rzeczywistości pomoc miała skutek zachęcający, którą to okoliczność Komisja powinna była zbadać również w wypadku złożenia wniosku po rozpoczęciu prac. Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie tego aspektu sprawy.

Zarzut piąty odnosi się do naruszenia zasady pewności prawa i — w innym aspekcie — zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/99. Zdaniem wnoszących odwołanie wyrok oparty jest na błędnym założeniu, jakoby sąd wspólnotowy nie mógł dokonać oceny uzasadnionych oczekiwań wywołanych przez organy krajowe u beneficjentów pomocy.

Ostatni zarzut dotyczy naruszenia zasady bezstronności i zasady ochrony konkurencji. Według wnoszących odwołanie Sąd niesłusznie stwierdził, że Komisja nie dopuściła się nierównego traktowania w zaskarżonej decyzji, gdzie nałożyła obowiązek odzyskania pomocy przyznanej wnoszącym odwołanie, a jednocześnie uznała, że w przypadku dziesięciu innych przedsiębiorstw, które rozpoczęły prace po złożeniu wniosku, wystąpił skutek zachęcający, chociaż złożenie wniosku nie daje pewności uzyskania pomocy.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-294/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Regione autonoma della Sardegna

(Sprawa C-631/11 P)

(2012/C 118/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Regione autonoma della Sardegna (przedstawiciel: A. Fantozzi, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Selene di Alessandra Cannas Sas i in.

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie lub zmiana wyroku Sądu z dnia 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji WE z dnia 2 lipca 2008 r. (Pomoc państwa C1/2004 Włochy — SG-Greffe (2008) D/204339) w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98”.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 107 ust. 3 TFUE. W szczególności wnosząca odwołanie podnosi naruszenie i błędne zastosowanie zasady konieczności i zasady skutku zachęcającego, wynikające z nadmiernie formalistycznego podejścia, sprzecznego z zasadą przewagi treści nad formą, oraz z nieuwzględnienia specyfiki aspektów prawa intertemporalnego charakteryzujących ten konkretny przypadek.

Zarzut drugi odnosi się do naruszenia zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾. Zastrzeżenia dotyczą pominiętej w zaskarżonym wyroku intertemporalnej specyfiki przedmiotowej sytuacji. Według wnoszącej odwołanie Sąd postąpił wbrew orzecznictwu w przedmiotowym zakresie, wymagając od podmiotu gospodarczego stopnia staranności nieosiągalnego w danej sytuacji, zważywszy że konieczna uprzedniość wniosku w stosunku do rozpoczęcia prac jest parametrem wspólnotowym, którego wprowadzenie nastąpiło w czasie, kiedy miały miejsce okoliczności faktyczne sprawy, a zatem nie było wiadome w chwili, gdy podejmowane były decyzje przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Dz.U L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Timsas Srl

(Sprawa C-632/11 P)

(2012/C 118/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Timsas Srl (przedstawiciele: D. Dodaro i S. Pinna, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Regione autonoma della Sardegna, Selene di Alessandra Cannas Sas i in.

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08, w zakresie, w jakim oddala zastrzeżenie skarżącej odnoszące się do braku uzasadnienia co do oceny skutku zachęcającego spornej pomocy
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji WE z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98” C 1/04 (ex NN 158/03 i CP 15/2003) (Dz.U. L 302 s. 9);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest wadliwy ze względu na zniekształcenie zarzutów podniesionych w skardze, naruszenie prawa, nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia. W szczególności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie uzasadnił, choćby w sposób dorozumiany, powodów oddalenia zastrzeżenia odnoszącego się do oczywistego błędu popełnionego przez Komisję przy ocenie skutku zachęcającego pomocy. Sąd argumentował, że „chodzi [...] jedynie o zbadanie, czy skarżące dowiodły istnienia w niniejszej sprawie okoliczności mogących zapewnić efekt zachęty spornego programu nawet przy braku złożenia wniosku przed rozpoczęciem realizacji omawianych projektów”, nie stwierdził jednak, że skarżący nie przedstawili takiego dowodu ani nie podał żadnego powodu, ze względu na który możliwe było zrozumienie podstawy takiego (całkowicie dorozumianego) przekonania.

Twierdzenie zawarte w pkt 227 zaskarżonego wyroku, w myśl którego Komisja nie była zobowiązana dokonać oceny szczególnych okoliczności odnoszących się do poszczególnych beneficjentów, jest według wnoszącej odwołanie niewystarczające lub wewnętrznie sprzeczne. Zdaniem wnoszącej odwołanie niezrozumiałe jest, w jaki sposób skarżące mogły uzasadnić wystąpienie skutku zachęcającego inaczej niż poprzez przedstawienie okoliczności z własnego doświadczenia: Komisja oraz — przy rozpatrywaniu skargi — Sąd powinni byli sformułować jednolitą zasadę poprzez zobiektywizowanie sytuacji każdego z reprezentowanych podmiotów, która to sytuacja mogła być uważana za wyjątkową lub specyficzną dla tego podmiotu jedynie w odniesieniu do konkretnych danych, ale mogła być przedstawiona również w sposób ogólny i abstrakcyjny.

Wreszcie zarówno Komisja w zaskarżonej decyzji jak i Sąd w zaskarżonym wyroku zniekształcili intencje skarżącej, uznając, że celem jej było przeniesienie na plan indywidualny decyzji, która odnosiła się do ogólnego programu, i z powodu tego nieporozumienia niesłusznie odmówili uwzględnienia wpływu, jaki elementy przedstawione im przez wnoszącą odwołanie mogły mieć na ogólną ocenę zakresu programu pomocy.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Grand Hotel Abi d'Oru SpA

(Sprawa C-633/11 P)

(2012/C 118/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Grand Hotel Abi d'Oru SpA (przedstawiciele: D. Dodaro i R. F. Masuri, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Regione autonoma della Sardegna, Selene di Alessandra Cannas Sas i in.

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08, w zakresie, w jakim:

- a) oddała zastrzeżenie wnoszącej odwołanie dotyczące naruszenia obowiązku notyfikowania decyzji korygującej zgodnie z art. 254, ust. 3 WE i art. 20 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/99 ⁽¹⁾ (pkt 103–112 wyroku);
- b) oddała zastrzeżenie wnoszącej odwołanie odnoszące się do braku uzasadnienia co do oceny skutku zachęcającego spornej pomocy (pkt 136–145 i 218–228 wyroku),

ze względu na zniekształcenie zarzutów podniesionych w skardze oraz na naruszenie prawa, a także nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia;

(2008) D/204339) w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98”;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Według wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest wadliwy ze względu na błędne zastosowanie art. 254 WE i rozporządzenia (WE) nr 659/99 a także ze względu na niezgodność z prawem i wewnętrzną sprzecznością uzasadnienia, w zakresie, w jakim zostało w nim stwierdzone, że „adresatem decyzji korygującej była wyłącznie Republika Włoska, a nie beneficjenci spornego programu. W konsekwencji art. 254 ust. 3 WE nie zobowiązywał Komisji do notyfikowania decyzji korygującej Grand Hotel Abi d'Oru” (pkt 107 wyroku). Uzasadnienie to, zdaniem wnoszącego odwołanie, pozostaje w sprzeczności z pkt 71 i 72 tego wyroku.

Następnie wnoszący odwołanie podnosi, że wyrok nie pozwala na uznanie odmiennego funkcjonalnego zakwalifikowania decyzji korygującej w stosunku do decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, którego włączenie do już rozpoczętego postępowania powoduje zdaniem wnoszącej odwołanie obowiązek uwzględnienia stron, które w danej sprawie wzięły już udział w postępowaniu. Popelniony przez Sąd błąd polegający na zrównaniu decyzji korygującej z decyzją o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego spowodował według wnoszącej odwołanie błędną ocenę zakresu zastosowania art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999.

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest ponadto wadliwy ze względu na zniekształcenie zarzutów podniesionych w skardze, naruszenie prawa oraz nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd nie uzasadnił, choćby w sposób dorozumiany, powodów oddalenia zastrzeżenia odnoszącego się do oczywistego błędu popelnionego przez Komisję przy ocenie skutku zachęcającego pomocy.

Wreszcie, według wnoszącej odwołanie zarówno Komisja w zaskarżonej decyzji jak i Sąd w zaskarżonym wyroku zniekształcili jej intencje, uznając, że jej celem było przeniesienie na plan indywidualny decyzji, która odnosiła się do programu ogólnego, i z powodu tego nieporozumienia niesłusznie odmówili uwzględnienia wpływu, jaki elementy przedstawione im przez wnoszącą odwołanie mogły mieć na ogólną ocenę zakresu programu pomocy.

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji WE z dnia 2 lipca 2008 r. (Pomoc państwa C1/2004 Włochy — SG-Greffe

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 27 stycznia 2012 r. — Postępowanie karne przeciwko Vu Thang Dangowi

(Sprawa C-39/12)

(2012/C 118/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Vu Thang Dang

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 21 i 34 rozporządzenia (WE) nr 810/2009⁽¹⁾, regulujące wydanie i unieważnienie wizy jednolitej, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wynikającej z przepisów krajowych karalności z powodu przemytu cudzoziemców w przypadkach, w których przemycone osoby posiadają wprawdzie wizę, ale uzyskały ją wskutek podstępnego wprowadzenia w błąd właściwego organu co do rzeczywistego celu podróży?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy); Dz.U. L 243, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 31 stycznia 2012 r. — Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Sunico ApS, M & B Holding ApS i Sunilowi Kumarowi Harwaniemu

(Sprawa C-49/12)

(2012/C 118/17)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Apelujący: Her Majesty's Revenue and Customs

Druga strona postępowania: Sunico ApS, M & B Holding ApS i Sunil Kumar Harwani

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakres zastosowania tego rozporządzenia obejmuje powództwo, w ramach którego władze państwa członkowskiego domagają się naprawienia szkody przez przedsiębiorstwa i osoby fizyczne, mające siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego, na podstawie zarzucanego im — na podstawie prawa krajowego pierwszego państwa członkowskiego — udziału w niedozwolonym porozumieniu mającym na celu popełnienie oszustwa, polegającego na uchylaniu się od podatku VAT należnego w pierwszym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2011 r. w sprawie T-296/09 European Federation of Ink and Ink Cartridge Manufacturers (EFIM) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 lutego 2012 r. przez European Federation of Ink and Ink Cartridge Manufacturers (EFIM)

(Sprawa C-56/12 P)

(2012/C 118/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: European Federation of Ink and Ink Cartridge Manufacturers (EFIM) (przedstawiciel: D. Ehle, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Lexmark International Technology SA

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie T-296/09 oraz rozstrzygnięcie co do istoty znajdującego się u podstaw tego wyroku sporu prawnego;
- Uwzględnienie żądań sformułowanych w pierwszej instancji i tym samym stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K(2009) 4125 z dnia 20 maja 2009 r. w postępowaniu na podstawie art. 82 WE (art. 102 TFUE);

— Obciążenie Komisji i Lexmark International Technology S.A. kosztami postępowania obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów przeciwko wyrokowi Sądu z dnia 24 listopada 2011 r. Dotyczą one błędnego pod względem prawnym zaprzeczenia interesu unijnego oraz priorytetowego charakteru dochodzenia w przedmiocie kartelu w decyzji Komisji z dnia 20 maja 2009 r.

Po pierwsze, Sąd niezgodnie z prawem nie stwierdził nieważności decyzji Komisji w zakresie, w jakim uznano w niej dowód kolektywnej i indywidualnej rynkowej dominacji producentów drukarek atramentowych względem podporządkowanego rynku kardridżów i atramentu za mało wiarygodny.

Po drugie, wnosząca odwołanie kwestionuje niezgodne z prawem zaprzeczenie prawdopodobieństwa dowodu pozycji dominującej producentów drukarek na ich rynkach kardridżów.

Po trzecie, Sąd dokonał błędnej kwalifikacji pod względem prawnym znaczenia kryterium o priorytetowym charakterze, istotnego z punktu widzenia decyzji o otwarciu dochodzenia. Ponadto Sąd błędnie nie dokonał stwierdzenia, że Komisja w zaskarżonej decyzji naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia odnośnie do rozważenia kryterium znaczenia, wagi i kontynuacji bezprawnego działania.

Po czwarte, wnosząca odwołanie podnosi, że wyrok w związku z oceną prawną rozstrzygnięcia Komisji co do rozważenia pod kątem błędnego skorzystania ze swobodnego uznania wykazuje naruszenie prawa poprzez brak stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, pomimo odmowy przez Komisję bez uzasadnienia wszczęcia dochodzenia pod pretekstem złożonego charakteru oraz nieporęczalnych zasobów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 3 lutego 2012 r. — Fédération des maisons de repos privées de Belgique (Femarbel) ASBL przeciwko Commission communautaire commune

(Sprawa C-57/12)

(2012/C 118/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fédération des maisons de repos privées de Belgique (Femarbel) ASBL

Strona pozwana: Commission communautaire commune

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie usług zdrowotnych zawarte w art. 2 ust. 2 lit. f) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym⁽¹⁾ i pojęcie usług społecznych zawarte w art. 2 ust. 2 lit. j) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że z zakresu stosowania dyrektywy są wyłączone dzienne ośrodki pobytu w rozumieniu postanowienia Commission communautaire commune z dnia 24 kwietnia 2008 r. dotyczącego placówek pobytu osób starszych w zakresie w jakim udzielają one pomocy i opieki odpowiedniej w świetle utraty sprawności przez osoby starsze a także nocne ośrodki pobytu w rozumieniu tego samego postanowienia w zakresie w jakim udzielają pomocy i opieki zdrowotnej, które nie mogą być zapewnione osobom starszym w sposób trwały przez ich bliskich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Litewskiej

(Sprawa C-61/12)

(2012/C 118/20)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Steiblytė, G. Wilms i G. Zavvos)

Strona pozwana: Republika Litewska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie zakazu rejestracji samochodów osobowych, których kierownica jest zamontowana po prawej stronie lub wprowadzenie wymogu, by zamontowana po prawej stronie kierownica nowego samochodu osobowego lub samochodu osobowego zarejestrowanego uprzednio w innym państwie członkowskim została przed rejestracją przeniesiona na lewą stronę, Republika Litewska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 70/311/EWG⁽¹⁾ z dnia 8 czerwca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do układów kierowniczych pojazdów silnikowych i ich przyczep, dyrektywy 2007/46/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów oraz art. 34 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— obciążenie Republiki Litewskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Litewskie ustawodawstwo nie pozwala na rejestrację nowych samochodów osobowych, których układ kierowniczy znajduje się po prawej stronie, mimo że samochody te spełniają wszystkie wymogi ustanowione w dyrektywie ramowej 2007/46/WE i w oddzielnych dyrektywach, o których mowa w załączniku IV do dyrektywy ramowej. W dniu 29 kwietnia 2009 r. dyrektywa 2007/46/WE uchyliła i zastąpiła dyrektywę 70/156/EWG^(?). Państwa członkowskie miały obowiązek dokonać transpozycji dyrektywy 2007/46/WE do krajowych porządków prawnych do dnia 29 kwietnia 2009 r.
 - 2) Zgodnie z art. 4 ust. 3 dyrektywy ramowej 2007/46/WE właściwe instytucje państwa członkowskiego są zobowiązane zarejestrować nowy samochód osobowy, jeżeli spełnia on wymogi techniczne ustanowione w tej dyrektywie i w oddzielnych dyrektywach. Dyrektywa 2007/46/WE nie przewiduje możliwości odmowy rejestracji nowego samochodu osobowego ze względu na stronę, po której znajduje się układ kierowniczy. Wniosek ten znajduje potwierdzenie również w przepisach oddzielnej dyrektywy 70/311/EWG, określonych w załączniku IV do dyrektywy ramowej. Artykuł 2a dyrektywy 70/311/EWG zakazuje państwu członkowskiemu odmowy rejestracji samochodu osobowego ze względów związanych z ich układem kierowniczym, jeśli spełnia on wymogi przewidziane w tej dyrektywie. Załączniki do dyrektywy 70/311/EWG nie zawierają wskazań co do strony, po której powinien być zamontowany układ kierowniczy, w tym kierownica, ani tym bardziej nie przewidują, że strona drogi, po której porusza się samochód determinuje stronę, po której powinien znaleźć się układ kierowniczy w samochodzie.
 - 3) Jeżeli samochód osobowy odpowiada wszystkim wymogom wymienionych powyżej dyrektyw, brak jest powodów pozwalających państwu członkowskiemu, w których obowiązuje ruch prawostronny, wymagać, celem rejestracji tego samochodu, by kierownica została przeniesiona na lewą stronę. Zgodnie z dyrektywą ramową i oddzielnymi dyrektywami, w celu zapewnienia bezpieczeństwa drogowego dostosowanie samochodu, którego kierownica znajduje się po prawej stronie, do ruchu prawostronnego, nie wymaga przeniesienia kierownicy na lewą stronę.
 - 4) Litewskie ustawodawstwo nie pozwala również na rejestrację samochodów osobowych zarejestrowanych uprzednio w innym państwie członkowskiemu, których układ kierowniczy znajduje się po prawej stronie. Należy zaznaczyć, że ustawodawstwo litewskie nie wprowadza rozróżnienia stosownie do tego, czy dany samochód był uprzednio zarejestrowany w państwie członkowskiemu, w którym obowiązuje ruch lewostronny, czy w państwie członkowskiemu, w którym obowiązuje ruch prawostronny.
 - 5) Artykuł 34 TFUE, który zakazuje ograniczeń ilościowych w przywozie oraz wszelkich środków o skutku równoważnym, znajduje zastosowanie do wspomnianych zakazów. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości przepisy państw członkowskich mogące bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie utrudnić wymianę handlową w Unii Europejskiej uznać należy za środek o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi w handlu.
 - 6) Obowiązujący w Republice Litewskiej zakaz rejestracji samochodów osobowych, których układ kierowniczy znajduje się po prawej stronie, w sytuacji gdy te samochody były uprzednio zarejestrowane w innym państwie członkowskiemu, odnosi zgodnie z art. 34 TFUE skutek równoważny z ograniczeniami ilościowymi, w zakresie w jakim towary z innego państwa (samochody osobowe wytworzone i zarejestrowane w innym państwie członkowskiemu) nie mogą być używane na rynku litewskim, o ile ich układ kierowniczy nie zostanie przeniesiony na przeciwną stronę. Odmowa rejestracji samochodów, których kierownica znajduje się po prawej stronie zmusza ich właścicieli do przeprowadzenia stosunkowo kosztownej operacji przeniesienia układu kierowniczego i zniechęca do przywozu takich samochodów do Republiki Litewskiej.
 - 7) Odmowa zarejestrowania w Republice Litewskiej samochodów osobowych, których kierownica znajduje się do prawej stronie nie jest środkiem właściwym w celu zapewnienia bezpieczeństwa drogowego. Zdaniem Komisji samochód mający kierownicę po prawej stronie nie stwarza problemów w zakresie bezpieczeństwa drogowego, ale kierowca musi przyzwyczaić się do prowadzenia po prawej stronie drogi samochodu z układem kierowniczym po prawej stronie, tak aby prowadzenie jego samochodu nie stwarzało niebezpieczeństwa dla innych użytkowników drogi. Komisja zwraca uwagę Trybunału Sprawiedliwości na niespójność stanowiska Republiki Litewskiej: osoby prowadzące sporadycznie samochody osobowe z kierownicą po prawej stronie (np. turyści), którzy nie są przyzwyczajeni do specyfiki ruchu prawostronnego, stanowią większe zagrożenie dla bezpieczeństwa drogowego niż kierowcy zwyczajowo prowadzący takie samochody po prawej stronie drogi. Z czasem kierowcy prowadzący zwyczajowo samochody osobowe z kierownicą po prawej stronie przyzwyczajają się do ruchu prawostronnego i nie stwarzają już najmniejszego zagrożenia dla bezpieczeństwa drogowego.
-
- (¹) Dyrektywa Rady 70/311/EWG z dnia 8 czerwca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do układów kierowniczych pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 196, s. 14).
- (²) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 263, s. 1).
- (³) Dyrektywa Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 42, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 7 lutego 2012 r. — Galin Kostov przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalsvane i upravlenie na izpalnenieto” — grad Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalna agentsia za prihodite

(Sprawa C-62/12)

(2012/C 118/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Galin Kostov

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalsvane i upravlenie na izpalnenieto” — grad Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalna agentsia za prihodite

Pytania prejudycjalne

Czy osobę fizyczną, która z uwagi na wykonywaną działalność prywatnego komornika sądowego jest zarejestrowana dla celów podatku od wartości dodanej, w związku z usługą, którą świadczyła okazjonalnie i bez związku z wykonywaną przez nią działalnością prywatnego komornika sądowego, należy traktować w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ jako podatnika i czy jest ona zobowiązana w rozumieniu art. 193 dyrektywy 2006/112 do uiszczenia podatku od wartości dodanej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-63/12)

(2012/C 118/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, J.P. Keppenne i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/866/UE z dnia 19 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i

innych pracowników Unii Europejskiej a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur⁽¹⁾;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa zarzuty dotyczące załącznika XI do regulaminu pracowniczego urzędników.

Pierwszy zarzut dotyczy odmowy przyjęcia przez Radę dostosowania wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników w sposób zawnioskowały przez Komisję w dniu 24 listopada 2011 r. z naruszeniem metody regulującej to dostosowanie podczas ośmioletniego okresu, który dobiega końca w dniu 31 grudnia 2012 r. W drodze tego zarzutu Komisja wysuwa główny argument dotyczący nadużycia władzy i naruszenia granic kompetencji Rady, jak również argument pomocniczy, dotyczący naruszenia przesłanek stosowania art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego urzędników. Główny argument dotyczy okoliczności, że Rada w rzeczywistości sama zastosowała art. 10, lecz z naruszeniem wymaganych przesłanek instytucjonalnych; Rada naruszyła tym samym, z jednej strony art. 65 regulaminu pracowniczego, a z drugiej — art. 3 i 10 załącznika XI. Poprzez argument pomocniczy Komisja podnosi, że w każdym razie przesłanki merytoryczne do zastosowania art. 10 nie zostały w 2011 r. spełnione, co wynika z dwóch sprawozdań ekonomicznych, które przedstawiła Radzie na jej wniosek. Uważa również, że Rada niewłaściwie uzasadniła swą decyzję.

Drugi zarzut dotyczy odmowy dostosowania przez Radę współczynników korygujących, które powinny być stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur w zależności od miejsca pracy czy zamieszkania zainteresowanych. Według pierwszego elementu tego zarzutu, omawiana odmowa narusza art. 64 regulaminu pracowniczego, jak również art. 1 i 3 załącznika XI do niego. W drodze drugiego elementu zarzutu Komisja podnosi, że wspomniana odmowa jest pozbawiona jakiegokolwiek uzasadnienia z naruszeniem art. 296 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 341, s. 54.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2012 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-66/12)

(2012/C 118/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciel: M. Bauer i J. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Tytułem głównym, stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, komunikatu Komisji COM(2011) 829 wersja ostateczna z dnia 24 listopada 2011 r., ponieważ odmówiła ona w nim ostatecznie przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiednich wniosków w oparciu o art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego a także stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, wniosku Komisji w sprawie rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej oraz współczynniki korygujące stosowane względem tych wynagrodzeń i emerytur, oraz
- pomocniczo stwierdzenie, na podstawie art. 265 TFUE, naruszenia traktatów z tego względu, że strona pozwana nie przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiednich wniosków w oparciu o art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie pierwszego żądania skargi dotyczącego stwierdzenia nieważności komunikatu Komisji z dnia 24 listopada 2011 r. Rada podnosi jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego w związku z art. 13 ust. 2 zdanie drugie TUE i art. 241 TFUE. Rada podnosi, że stanowisko Komisji, zgodnie z którym nie występuje ciężkie i nagłe pogorszenie sytuacji gospodarczej i społecznej w ramach Unii jest obciążone kilkoma błędami: Komisja nie uwzględniła wszystkich obiektywnych, dostępnych i istotnych danych oraz błędnie zakwalifikowała niektóre dane, na których oparła swą analizę. Zważywszy, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie C-40/10 (pkt 79), „wykonanie kompetencji [przedstawienia odpowiednich wniosków] nadanej Komisji w art. 10 [załącznika XI] stanowi jedynie przysługujące tej instytucji uprawnienie”, omawiane błędy w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, które mają charakter oczywistych błędów w ocenie, sprawiają, że odmowa przedstawienia przez Komisję odpowiednich wniosków na tej podstawie jest niezgodna z prawem. Poprzez tę odmowę Komisja również naruszyła swój obowiązek lojalnej współpracy (art. 13 ust. 2 TUE).

Drugie żądanie skargi dotyczy stwierdzenia nieważności wniosku w sprawie rozporządzenia dostosowującego wynagrodzenia i emerytury urzędników według „zwykłej metody” zatwierdzonej w art. 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego. Rada utrzymuje, że omawiany wniosek stanowi akt wywołujący skutki prawne z tego względu, że zgodnie z pkt 71 ww. wyroku w sprawie C-40/10 „w ramach wspomnianego art. 3 załącznika XI Rada nie może odwoływać się do zakresu swobodnego

uznania wykraczającego poza kryteria określone w tym przepisie”. W związku z przedstawieniem wniosku opartego na zastosowaniu „zwykłej metody” zamiast wniosku w oparciu o klauzulę odstępowania określoną w art. 10 załącznika XI, Komisja pozbawiła Parlament Europejski i Radę możliwości skorzystania z ich swobody uznania w odniesieniu do kryteriów omawianej klauzuli odstępowania. Omawiany wybór obciążony jest takimi samymi błędami jak stanowisko Komisji zawarte w komunikacie z dnia 24 listopada 2011 r., zgodnie z którym nie występuje ciężkie i nagłe pogorszenie sytuacji gospodarczej i społecznej w ramach Unii. Ponadto Rada podnosi, że poprzez przedstawienie wniosku dotyczącego dostosowania wynagrodzeń według „zwykłej metody”, Komisja również uchybiła swemu obowiązkowi lojalnej współpracy (art. 13 ust. 2 TUE).

Wreszcie pomocniczo Rada utrzymuje, że w wypadku, gdyby Trybunał Sprawiedliwości miał nie uznać komunikatu Komisji z dnia 24 listopada 2011 r. za zajęcie przez Komisję stanowiska w rozumieniu art. 265 ust. 2 TFUE, Komisja uchybiła swemu obowiązkowi, wynikającemu z art. 241 TFUE w związku z art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, w wykładni dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości w ww. wyroku w sprawie C-40/10 (pkt 79), przedstawienia wniosku na tej podstawie.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-67/12)

(2012/C 118/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann oraz I. Galindo Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 3, 7 i 8 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽¹⁾ a w każdym razie nie zawiadamiając Komisji o takich przepisach, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy ww. artykułów w związku z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽²⁾;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W art.15 dyrektywy 2002/91/WE przewidziano, że państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 4 stycznia 2006 r.
- 2) Komisja zauważa, że do dnia dzisiejszego Królestwo Hiszpanii nie przyjęło niezbędnych przepisów w zakresie dotyczącym art. 3, 7 i 8 dyrektywy 2002/91/WE, a w każdym razie nie podało tych przepisów do wiadomości Komisji.

(¹) Dz.U. 2003, L 1, s. 65.

(²) Dz.U. 2010, L 153, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Qorti Kostituzzjonali (Malta) w dniu 10 lutego 2012 r. — Vodafone Malta Limited i Mobisle Communications Limited przeciwko L-Avukat Ġenerali, Il-Kontrollur tad-Dwana, Il-Ministru tal-Finanzi i L-Awtorità ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni

(Sprawa C-71/12)

(2012/C 118/25)

Język postępowania: maltański

Sąd krajowy

Qorti Kostituzzjonali

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone Malta Limited, Mobisle Communications Limited

Strona pozwana: L-Avukat Ġenerali, Il-Kontrollur tad-Dwana, Il-Ministru tal-Finanzi, L-Awtorità ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), a w szczególności jej art. 12 lub 13, sprzeciwiają się temu, by państwa członkowskie nakładały na operatorów telekomunikacji ruchomej (zwanych dalej „operatorami”) obciążenie podatkowe, które:

- a) stanowi podatek, zwany akcyzą, wprowadzony ustawodawstwem krajowym;
- b) jest wyliczane procentowo od opłat pobieranych przez operatorów telefonii ruchomej od ich użytkowników za usługi świadczone im przez tych operatorów z wyjątkiem usług ustawowo zwolnionych;
- c) jest płacone operatorom telefonii ruchomej przez ich użytkowników indywidualnie, a następnie przekazywane kontrolerowi ceł przez wszystkich operatorów oferujących usługi telefonii ruchomej, przy czym płatność ta jest należna tylko od tych operatorów, a nie od innych przedsiębiorstw, w tym od przedsiębiorstw udostępniających sieci i inne usługi łączności elektronicznej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Revere (Włochy) w dniu 13 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Ahmedowi Ettaghiemu

(Sprawa C-73/12)

(2012/C 118/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Revere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Ahmed Ettaghi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 4, 6, 7 i 8 dyrektywy 2008/115/WE (¹) sprzeciwiają się możliwości nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej jako sankcja karna na areszt domowy, wyłącznie w następstwie nielegalnego wjazdu i pobytu, jeszcze przed naruszeniem nakazu wydalenia wydanego przez organ administracji?
- 2) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE sprzeciwiają się możliwości, aby po przyjęciu dyrektywy państwo członkowskie mogło przyjąć przepis przewidujący nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w tym państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej na wydalenie podlegające jako sankcja karna natychmiastowemu wykonaniu, bez przestrzegania procedury i praw obywatela obcego przewidzianych w dyrektywie?
- 3) Jeśli zasada lojalnej współpracy zapisana w art. 4 ust. 3 TUE sprzeciwia się przyjęciu w okresie przewidzianym na dokonanie wdrożenia dyrektywy przepisów krajowych mających na celu obejście dyrektywy lub w każdym razie ograniczenie zakresu jej zastosowania, to jakie środki sąd krajowy powinien zastosować w wypadku stwierdzenia takiego celu?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Revere (Włochy) w dniu 13 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Abdowi Azizowi Tamowi

(Sprawa C-74/12)

(2012/C 118/27)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Revere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Abd Aziz Tam

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 4, 6, 7 i 8 dyrektywy 2008/115/WE ⁽¹⁾ sprzeciwiają się możliwości nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej jako sankcja karna na areszt domowy, wyłącznie w następstwie nielegalnego wjazdu i pobytu, jeszcze przed naruszeniem nakazu wydalenia wydanego przez organ administracji?
- 2) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE sprzeciwiają się możliwości, aby po przyjęciu dyrektywy państwo członkowskie mogło przyjąć przepis przewidujący nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w tym państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej na wydalenie podlegające jako sankcja karna natychmiastowemu wykonaniu, bez przestrzegania procedury i praw obywatela obcego przewidzianych w dyrektywie?
- 3) Jeśli zasada lojalnej współpracy zapisana w art. 4 ust. 3 TUE sprzeciwia się przyjęciu w okresie przewidzianym na dokonanie wdrożenia dyrektywy przepisów krajowych mających na celu obejście dyrektywy lub w każdym razie ograniczenie zakresu jej zastosowania, to jakie środki sąd krajowy powinien zastosować w wypadku stwierdzenia takiego celu?

⁽¹⁾ Dz.U L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Revere (Włochy) w dniu 13 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Majaliemu Abdelowi

(Sprawa C-75/12)

(2012/C 118/28)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Revere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Majali Abdel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 4, 6, 7 i 8 dyrektywy 2008/115/WE ⁽¹⁾ sprzeciwiają się możliwości nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej jako sankcja karna na areszt domowy, wyłącznie w następstwie nielegalnego wjazdu i pobytu, jeszcze przed naruszeniem nakazu wydalenia wydanego przez organ administracji?
- 2) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE sprzeciwiają się możliwości, aby po przyjęciu dyrektywy państwo członkowskie mogło przyjąć przepis przewidujący nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w tym państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej na wydalenie podlegające jako sankcja karna natychmiastowemu wykonaniu, bez przestrzegania procedury i praw obywatela obcego przewidzianych w dyrektywie?
- 3) Jeśli zasada lojalnej współpracy zapisana w art. 4 ust. 3 TUE sprzeciwia się przyjęciu w okresie przewidzianym na dokonanie wdrożenia dyrektywy przepisów krajowych mających na celu obejście dyrektywy lub w każdym razie ograniczenie zakresu jej zastosowania, to jakie środki sąd krajowy powinien zastosować w wypadku stwierdzenia takiego celu?

⁽¹⁾ Dz.U L 348, s. 98.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 8 grudnia 2011 r. w sprawie T-421/07, Deutsche Post AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 14 lutego 2012 r. przez Deutsche Post AG

(Sprawa C-77/12 P)

(2012/C 118/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Deutsche Post AG (przedstawiciele: J. Sedemund i T. Lübbig, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, UPS Europe NV/SA, UPS Deutschland Inc. & Co. OHG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 8 grudnia 2011 r. w sprawie T-421/07;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy zasadniczo kwestii, czy — i ewentualnie na jakich warunkach — decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 jest aktem zaskarżalnym w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Powstaje w szczególności pytanie, czy tego rodzaju decyzja o wszczęciu postępowania prowadzi do powstania autonomicznych i wiążących skutków prawnych poza skutkami wynikającymi już z uprzednio wydanej decyzji o wszczęciu postępowania w przedmiocie — jak podniesiono — tych samych środków pomocy.

Sąd stwierdził niedopuszczalność skargi, zasadniczo ze względu na to, że zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja o wszczęciu postępowania z 2007 r. C 36/07 (ex NN 25/07) dotyczyła tych samych środków, co wcześniejsza decyzja z 1999 r. C 61/99 (ex NN 153/96). Uznał on, że w tym względzie jest bez znaczenia, że w postępowaniu wyjaśniającym poprzedzającym niniejsze główne, formalne postępowanie wyjaśniające wydana została przed pięcioma laty decyzja negatywna w rozumieniu art. 7 ust. 5 rozporządzenia nr 659/1999, ponieważ owa decyzja negatywna jedynie częściowo zakończyła uprzednie postępowanie wyjaśniające.

Wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów na poparcie swego odwołania:

- 1) Sąd nie uwzględnił w zaskarżonym wyroku, że sporna decyzja o wszczęciu postępowania z 2007 r. wywołuje autonomiczne skutki prawne. Owa decyzja o wszczęciu postępowania dotyczyła bowiem środków pomocy, które w znacznym stopniu wykraczały poza środki zakwestionowane przez Komisję w decyzji o wszczęciu postępowania z 1999 r. Ponadto, postępowanie główne wszczęte w 1999 r. zostało w całości zakończone w drodze decyzji negatywnej 2002 (2002/753/WE), w związku z czym decyzja o wszczęciu postępowania z 1999 r. nie mogła już wywoływać skutków prawnych. Stwierdzając niedopuszczalność niniejszej skargi Sąd naruszył w szczególności art. 263 akapit czwarty TFUE, ponieważ każda decyzja wywołująca autonomiczne skutki prawne jest na mocy tego przepisu zaskarżalna.
- 2) Po drugie, Sąd dopuścił się błędu co do prawa niewłaściwie oceniając zakres naruszenia przez Komisję zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, prawidłowego postępowania administracyjnego oraz ich skutków na omawiane postępowanie. Sąd nie stwierdził bowiem błędu co do prawa w sytuacji, w której Komisja uznała następczo, że postępowanie wyjaśniające wszczęte w 1999 r. nie zostało w pełni zakończone i podjęła je ponownie pięć lat po jego formalnym zakończeniu.
- 3) Po trzecie, okoliczność, że w niniejszej sprawie Sąd odmówił wnoszącej odwołanie jakiegokolwiek możliwości wniesienia bezpośredniej skargi na decyzję o wszczęciu postępowania z 2007 r. stanowi odebranie możliwości ochrony prawnej, co diametralnie narusza prawo podstawowe wnoszącej odwołanie do skutecznej ochrony prawnej wynikające z art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 47 ust. 1 Karty Praw Podstawowych oraz art. 6 ust. 3 TUE w związku z 6 ust. 1 zdanie pierwsze Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.
- 4) Po czwarte, Sąd zaniechał wskazać przynajmniej paru wyjaśniających stwierdzeń dotyczących dwóch wskazanych powyżej aspektów, które nie zostały w ogóle poruszone w zaskarżonym wyroku. Owe zaniechanie Sądu stanowi naruszenie obowiązku uzasadnienia wyroków, wynikające z zasady państwa prawa.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 20 lutego 2012 r. — Société Landsbanki Islands HF przeciwko Kepler Capital Markets SA, Frédéricowi Giraux

(Sprawa C-85/12)

(2012/C 118/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Landsbanki Islands HF

Strona pozwana: Kepler Capital Markets SA, Frédéric Giraux

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 i 9 dyrektywy 2001/24/WE w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że środki reorganizacyjne i likwidacyjne instytucji finansowej, takie jak środki wynikające z islandzkiej ustawy nr 44/2009 z dnia 15 kwietnia 2009 r., należy uznać w rozumieniu tych przepisów za środki podejmowane przez władze administracyjne lub sądowe?
- 2) Czy art. 32 dyrektywy 2001/24/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by przepis prawa krajowego, taki jak art. 98 islandzkiej ustawy z dnia 20 grudnia 2002 r., który zakazuje wnoszenia wszelkich skarg sądowych wobec instytucji finansowej natychmiast po wejściu w życie moratorium lub zawiesza takie skargi, wywoływał skutki względem środków zabezpieczających podjętych w innym państwie członkowskim przed ogłoszeniem moratorium?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. L 125, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 17 lutego 2012 r. — Skatteverket przeciwko PFC Clinic AB

(Sprawa C-91/12)

(2012/C 118/31)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Apelujący: Skatteverket

Druga strona postępowania: PFC Clinic AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 132 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy o podatku VAT⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ujęty tam wyjątek od opodatkowania obejmuje usługi takie, jak występujące w stanie faktycznym niniejszej sprawy, na które składają się:
 - a) zabiegi chirurgii estetycznej;
 - b) zabiegi kosmetyczne?
- 2) Czy na powyższą ocenę ma wpływ okoliczność, czy zabiegi chirurgiczne lub inne zabiegi wykonywane są w celu zapobiegania schorzeniom, niepełnosprawności fizycznej lub urazom włącznie w celu ich leczenia?
- 3) Jeżeli należy należycie uwzględnić cel zabiegu, to czy można brać pod uwagę rozumienie celu zabiegu przez pacjenta?
- 4) Czy z punktu widzenia oceny ma znaczenie, czy zabieg jest wykonywany przez osobę posiadającą uprawnienia do wykonywania zawodu medycznego lub też czy takie osoby decydują o celu zabiegu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-95/12)

(2012/C 118/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Montaguti i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 260 ust. 2 TFUE, jako że nie przedsięwzięła ona wszystkich środków, do których była zobowiązana na mocy wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 23 października 2007 r. w sprawie C-112/05 Komisja przeciwko Niemcom dotyczącej niezgodności z prawem Unii przepisów ustawy VW ⁽¹⁾;
- 2) nakazanie Republice Federalnej Niemiec zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 282 725,10 EUR za dzień oraz ryczału w wysokości 31 114,72 EUR za dzień, które należy wpłacać na rachunek środków własnych Unii Europejskiej;
- 3) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrok Trybunału w sprawie C-112/05 Komisja przeciwko Niemcom został ogłoszony w dniu 23 października 2007 r. W owej sprawie Komisja twierdziła zasadniczo, że trzy przepisy ustawy VW przez to, że po pierwsze, na zasadzie odstępstwa od przepisów ogólnych ograniczają prawo głosu wszystkich akcjonariuszy do 20 % kapitału zakładowego Volkswagena, po drugie, wymagają większości przekraczającej 80 % reprezentowanego kapitału dla uchwał walnego zgromadzenia, których podjęcie na podstawie przepisów ogólnych wymaga tylko większości 75 % kapitału, a po trzecie, na zasadzie odstępstwa od przepisów ogólnych umożliwiają państwu federalnemu i landowi Dolnej Saksonii wyznaczanie po dwóch przedstawicieli do rady nadzorczej tejże spółki, mogą zniechęcać do dokonywania inwestycji bezpośrednich, a zatem stanowią ograniczenie swobodnego przepływu kapitału w rozumieniu art. 56 WE.

Z ww. wyroku Trybunału wynika, że każdy z trzech kwestionowanych przepisów ustawy VW stanowi sam w sobie naruszenie swobody przepływu kapitału.

Uchwalona przez Republikę Federalną Niemiec ustawa, którą w jej własnej opinii został wprowadzony w życie wyrok Trybunału, przewiduje jednak nadal, że uchwały walnego zgromadzenia spółki Volkswagen AG — do których podjęcia zgodnie z przepisami Aktiengesetz (ustawy o spółkach akcyjnych) wymagana jest większość 75 % kapitału zakładowego reprezentowanego przy podjęciu uchwały — wymagają większości przekraczającej 80 % kapitału zakładowego. Republika Federalna Niemiec uzasadnia to, odsyłając do sentencji wyroku w sprawie C-112/05, zgodnie z którą przepis ten miałby stanowić naruszenie prawa jedynie w związku z dwoma pozostałymi przepisami. Zdaniem pozwanej przepis ten nie stanowi jednak sam w sobie naruszenia swobody przepływu kapitału.

Zdaniem Komisji sformułowanie sentencji wyroku nie wyklucza niezgodności z prawem każdego z trzech kwestionowanych przepisów rozpatrywanych oddzielnie. Przy wykonywaniu wyroku należy bowiem mieć na uwadze nie tylko jego sentencję, ale także jego uzasadnienie. W niniejszym kontekście wydaje się zatem szczególnie przesadzone, że przeoczenie Republiki Federalnej Niemiec, jakiego się ona dopuściła przy wykonywaniu wyroku Trybunału, pragnie się uzasadnić wyłącznie trzema słowami „w związku z” występującymi w sentencji wyroku. Komisja stoi na stanowisku, że taka wykładnia pomija nie tylko całe uzasadnienie wyroku, ale także orzecznictwo Trybunału w przedmiocie tzw. „złotych akcji”.

Komisja jest zatem zmuszona do ponownego przedłożenia tej sprawy Trybunałowi zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE. Wysokość sankcji pieniężnych została ustalona na podstawie komunikatu Komisji z dnia 1 września 2011 r. w sprawie aktualizacji danych do obliczania ryczału i okresowych kar pieniężnych ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Zb.Orz. s. I-08995.

⁽²⁾ Dz.U. C 12, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2012 r. — British Aggregates przeciwko Komisji(Sprawa T-210/02 RENV) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Opłata środowiskowa od wydobycia kruszywa w Zjednoczonym Królestwie — Decyzja Komisji o niewnoszeniu zastrzeżeń — Korzyść — Selektywny charakter)

(2012/C 118/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Aggregates Association (Lanark, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. Pouncey, J. Coombes, solicitors, oraz adwokat L. Van den Hende)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Afonso, J. Flett oraz B. Martenczuk, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo T. Harris, następnie S. Ossowski, pełnomocnicy, wspierani przez M. Hall oraz G. Facennę, barristers)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C (2002) 1478 wersja ostateczna z dnia 24 kwietnia 2002 r. dotyczącej sprawy pomocy państwa N 863/01 — Zjednoczone Królestwo/Opłata za wydobycie kruszywa.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2002) 1478 wersja ostateczna z dnia 24 kwietnia 2002 r. dotyczącej sprawy pomocy państwa N 863/01 — Zjednoczone Królestwo/Opłata za wydobycie kruszywa, z wyjątkiem części dotyczącej zwolnienia obejmującego Irlandię Północną.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty postępowania poniesione przez British Aggregates Association przed Trybunałem i Sądem.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty postępowania przed Trybunałem i Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 z 14.9.2002.

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — UPM-Kymmene przeciwko Komisji(Sprawa T-53/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Czas trwania naruszenia — Jednolite i ciągle naruszenie — Grzywny — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Bierna rola przedsiębiorstwa — Proporcjonalność)

(2012/C 118/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPM-Kymmene Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci B. Amory, E. Friedel i F. Bimont, następnie B. Amory, E. Friedel, F. Bimont i F. Amato, a na końcu B. Amory)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, pełnomocnik, wspierany przez M. Gray, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu [WE] (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2005) 4634 z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu [WE] (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe) w zakresie, w jakim w decyzji tej uznano, że UPM-Kymmene Oyj ponosi odpowiedzialność za jednolite i ciągle naruszenie, o którym mowa w art. 1 ust. 1 tego aktu, w okresie przed dniem 10 października 1995 r.
- 2) Kwota grzywny nałożonej na mocy art. 2 lit. j) rzeczony decyzji zostaje ustalona na 50,7 mln EUR.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska i UPM-Kymmene pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 8.4.2006.

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — FLS Plast przeciwko Komisji(Sprawa T-64/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca w postępowaniu administracyjnym — Proporcjonalność — Odpowiedzialność solidarna — Zasada non bis in idem)

(2012/C 118/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FLS Plast A/S (Valby, Dania) (przedstawiciele: K. Lasok, QC, a następnie adwokat M. Thill-Tayara)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, pełnomocnik, wspierany przez M. Gray, barrister)

Przedmiot

W pierwszej kolejności żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu [WE] (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe), a w drugiej kolejności żądanie uchylenia grzywny nałożonej na skarżącą we wskazanej decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2005) 4634 z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu [WE] (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe) w zakresie, w jakim w decyzji tej uznano, że FLS Plast A/S ponosi odpowiedzialność za jednolite i ciągłe naruszenie, o którym mowa w art. 1 ust. 1 tego aktu, w okresie od dnia 31 grudnia 1990 r. do dnia 31 grudnia 1991 r.
- 2) Kwota, za zapłatę której FLS Plast ponosi odpowiedzialność solidarną zgodnie z art. 2 lit. f) decyzji C(2005) 4634 zostaje ustalona na 14,45 mln EUR.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska i FLS Plast pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — FLSmidth przeciwko Komisji(Sprawa T-65/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca w postępowaniu administracyjnym — Proporcjonalność — Odpowiedzialność solidarna)

(2012/C 118/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FLSmidth & Co. A/S (Valby, Dania) (przedstawiciel: adwokat J. E. Svensson)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, pełnomocnik, wspierany przez M. Gray, barrister)

Przedmiot

W pierwszej kolejności żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu [WE] (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe), a w drugiej kolejności żądanie uchylenia grzywny nałożonej na skarżącą we wskazanej decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2005) 4634 z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu [WE] (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe) w zakresie, w jakim w decyzji tej uznano, że FLSmidth & Co. A/S ponosi odpowiedzialność za jednolite i ciągłe naruszenie, o którym mowa w art. 1 ust. 1 tego aktu, w okresie od dnia 31 grudnia 1990 r. do dnia 31 grudnia 1991 r.
- 2) Kwota, za zapłatę której FLSmidth & Co. A/S ponosi odpowiedzialność solidarną zgodnie z art. 2 lit. f) decyzji C(2005) 4634 zostaje ustalona na 14,45 mln EUR.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska i FLSmidth & Co. pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — Komisja przeciwko Liottiemu(Sprawa T-167/09 P) ⁽¹⁾**(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2006 — Ogólne przepisy wykonawcze — Spójne i uzgodnione stosowanie reguł oceny)**

(2012/C 118/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Amerigo Liotti (Senningerberg, Luxembourg) (przedstawiciel: F. Frabetti, adwokat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie F-38/08 Liotti przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, oprócz swoich własnych kosztów, koszty poniesione przez Amerigo Liottiego w ramach niniejszego postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 18.7.2009.**Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2012 r. — Niderlandy i ING Groep przeciwko Komisji**(Sprawa T-29/10) ⁽¹⁾**(Pomoc państwa — Sektor finansowy — Pomoc mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego — Zastrzyk kapitałowy z przyznaną beneficjentowi pomocy opcją spłaty lub zamiany akcji — Dokonana w trakcie postępowania administracyjnego zmiana warunków spłaty — Decyzja uznająca pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Kryterium inwestora prywatnego — Konieczny i proporcjonalny związek między kwotą pomocy a środkami, dzięki którym pomoc może stać się zgodna ze wspólnym rynkiem)**

(2012/C 118/38)

Język postępowania: niderlandzki i angielski

Strony

Strony skarżące: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels, Y. de Vries i M. de Ree, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata P. Glazenera) (sprawa T-29/10); i ING Groep NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci O. Brouwer, M. Knapen i J. Blockx, a następnie O. Brouwer, J. Blockx i M. O'Regan, solicitor) (sprawa T-33/10)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet, L. Flynn i S. Noë, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej w sprawie T-33/10: De Nederlandsche Bank NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci B. Nijs i G. van der Klis, następnie G. van der Klis, M. Petite i S. Verschuur, a wreszcie M. Petite i S. Verschuur)

Przedmiot

Żądania częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2010/608/WE z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 10/09 (ex N 138/09) udzielonej przez Niderlandy na rzecz ING w zakresie instrumentu wsparcia w odniesieniu do aktywów niepiśmnych oraz planu restrukturyzacji (Dz.U. 2010, L 274, s. 139).

Sentencja

- 1) Sprawy T-29/10 i T-33/10 zostają połączone w celu wydania niniejszego wyroku.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 2 akapit pierwszy decyzji Komisji 2010/608/WE z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 10/09 (ex N 138/09) udzielonej przez Niderlandy na rzecz ING w zakresie instrumentu wsparcia w odniesieniu do aktywów niepiśmnych oraz planu restrukturyzacji, jej art. 2 akapit drugi, a także załącznika II do tej decyzji.
- 3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 27.3.2010.**Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2012 r. — Iberdrola przeciwko Komisji**(Sprawa T-221/10) ⁽¹⁾**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)**

(2012/C 118/39)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Iberdrola, SA (Bilbao, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci X. Ruiz Calzado, M. Núñez-Müller i J. Domínguez Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Iberdrola, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-230/10) (¹)

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania — Owoce i warzywa — Obowiązek uzasadnienia wydatków — Warunki uznawania organizacji producentów)

(2012/C 118/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Muñoz Pérez i A. Rubio González, abogados del Estado, a następnie A. Rubio González)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: F. Jimeno Fernández, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2010/152/UE z dnia 11 marca 2010 r. wyłączającej z finansowania przez Unię Europejską niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 63, s. 7), w zakresie, w jakim wyłącza ona z tego finansowania pewne wydatki poniesione przez Królestwo Hiszpanii w sektorze owoców i warzyw.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2012 r. — Arrieta D. Gross przeciwko OHIM — International Biocentric Foundation i in. (BIODANZA)

(Sprawa T-298/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BIODANZA — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy BIODANZA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Śmierć zgłaszającego znak towarowy przed podjęciem decyzji przez Izbę Odwoławczą — Dopuszczalność odpowiedzi na skargę — Brak rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Postępowanie przed Izbą Odwoławczą — Prawo do obrony — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009)

(2012/C 118/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Christina Arrieta D. Gross (przedstawiciel: adwokat J.P. Ewert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również: Rolando Mario Toro Araneda (Santiago de Chile, Chile)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 kwietnia 2010 r. (sprawa R 1149/2009-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Christiną Arrietą D. Gross a Rolando Mario Toro Araneda.

Sentencja

- 1) Zezwala się International Biocentric Foundation Ltd, Gabrieli Cedilii Toro Acuña i Hildzie Pilar Toro Acuña, Rolando Patricio Toro Acuña, Marii Verónice Toro Acuña, Ricardo Marceli Toro Duránowi i Germanowi Toro Gonzalezowi, Claudii Danae Toro Sanchez, Rodrigowi Paulo Toro Sanchezowi, Marieli Pauli Toro Sanchez, Vivianie Luz Toro Matuk, Morganie Fonteles Toro, Annie Laurze Toro Sant'anie, Joanie Castoldi Toro Aranedzie i Claudete Sant'anie na wystąpienie przed Sądem w charakterze interwenientów.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) Christina Arrieta D. Gross zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — ThyssenKrupp Steel Europe przeciwko OHIM (Highprotect)

(Sprawa T-565/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Highprotect — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 118/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Ulrich)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: B. Schmidt, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 września 2010 r. (sprawa R 1038/2010-1) dotyczącą rejestracji słownego znaku towarowego Highprotect jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ThyssenKrupp Steel Europe AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 17 lutego 2012 r. — Dagher przeciwko Radzie

(Sprawa T-218/11) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające stosowane w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej — Skreślenie z wykazu osób i podmiotów — Skarga o stwierdzenie nieważności — Umorzenie postępowania — Odpowiedzialność pozaumowna)

(2012/C 118/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Habib Roland Dagher (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciele: adwokaci J.Y. Dupeux i F. Dressen)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i E. Dumitriu-Segnana, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bordes i M. Konstantinidis)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 28, s. 60) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 85/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 28, s. 32) w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego, a po drugie, żądanie zadośćuczynienia i odszkodowania.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej zostaje umorzone.
- 2) Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia zostaje oddalone.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami dotyczącymi żądania stwierdzenia nieważności.
- 4) Skarżący zostaje obciążony kosztami dotyczącymi żądania odszkodowania i zadośćuczynienia.
- 5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2012 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-52/12)

(2012/C 118/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i S. Papaioannou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności lub zmianę decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie pomocy w formie rekompensat wypłacanych przez Grecki Zakład Ubezpieczeń Rolniczych (ELGA) w latach 2008 i 2009 oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Republika Grecka żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. „w sprawie pomocy państwa C 3/2010 i pomocy w formie rekompensat wypłacanych przez Grecki Zakład Ubezpieczeń Rolniczych (ELGA) w latach 2008 i 2009”, notyfikowanej jako dokument nr C(2011) 7260 wersja ostateczna.

W zarzucie pierwszym skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska dokonała błędnej wykładni i błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE w związku z przepisami ustawy nr 1790/1988 ⁽¹⁾, które regulują działalność ELGA oraz że nieprawidłowo oceniła okoliczności faktyczne, ponieważ wszystkie płatności dotyczące roku 2009 (415 019 452 EUR) stanowiły rzeczywiste rekompensaty z tytułu szkód w zakresie produkcji roślinnej i zwierząt gospodarskich powstałych w latach 2007 i 2008 wskutek złych warunków klimatycznych, które to szkody ELGA jako instytucja *sui generis* ds. zabezpieczenia społecznego jest zobowiązana naprawić w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia produkcji rolniczej.

W zarzucie drugim skarżąca powołuje się na istnienie błędu w ocenie okoliczności faktycznych i na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, jako że Komisja nie oceniła prawidłowo okoliczności faktycznych i opierając się na niewłaściwym lub niewystarczającym uzasadnieniu, doszła do wniosku, że płatności dotyczące roku 2009 stanowią pomoc państwa przyznaną bezprawnie, gdyż nie są one uzasadnione charakterem i strukturą systemu obowiązkowego ubezpieczenia ELGA, stanowią korzyść gospodarczą dla beneficjentów płatności oraz grożą zakłóceniem konkurencji i wywarciem wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

W zarzucie trzecim skarżąca powołuje się na błędną wykładnię i błędne zastosowanie art. 107 i 108 TFUE oraz na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, jako że Komisja niesłusznie, a w każdym razie za pomocą niewystarczającego uzasadnienia, włączyła do kwot, które należy odzyskać jako pomoc państwa przyznaną bezprawnie, także kwotę 186 011 000,60 EUR odpowiadającą składkom na obowiązkowe ubezpieczenie uiszczonym przez samych rolników w latach 2008 i 2009 w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia ELGA, które to składki nie stanowiły pomocy państwa przyznanej bezprawnie, lecz zasoby prywatne, w związku z czym kwota ta powinna była zostać odjęta od ostatecznej kwoty podlegającej odzyskaniu.

W zarzucie czwartym skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska dokonała błędnej wykładni art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i go błędnie zastosowała oraz skorzystała w niewłaściwy sposób z uznania przysługującego jej w dziedzinie pomocy państwa, gdyż płatności dotyczące roku 2009 powinny być zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem z powodu ewidentnych bardzo poważnych zaburzeń w całej gospodarce greckiej, oraz że wejście w życie przepisu prawa pierwotnego Unii Europejskiej nie może zależeć od wejścia w życie komunikatu Komisji Europejskiej takiego jak tymczasowe ramy wspólnotowe.

W zarzucie piątym skarżąca utrzymuje, że w każdym razie w zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła art. 39, art. 107 ust. 3 lit. b) i art. 296 TFUE, jak również ogólne zasady równego traktowania, proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań i wolności gospodarczej oraz reguły konkurencji z powodu nieusprawiedliwionego i nieuzasadnionego wyłączenia oraz niezastosowania tymczasowych ram wspólnotowych ab initio od dnia 17 grudnia 2008 r. do przedsiębiorstw zajmujących się produkcją pierwotną produktów rolnych, tak jak ramy te obowiązywały w stosunku do wszystkich innych przedsiębiorstw we wszystkich innych sektorach gospodarki wspólnotowej.

W zarzucie szóstym skarżąca twierdzi, że w zaskarżonej decyzji Komisja Europejska błędnie oceniła i niewłaściwie obliczyła kwoty podlegające odzyskaniu, gdyż nie odjęła pomocy de minimis przewidzianej w rozporządzeniach nr 1860/2004 ⁽²⁾ i nr 1535/2007 ⁽³⁾ dotyczących stosowania art. 107 i 108 TFUE do pomocy de minimis w sektorze produkcji produktów rolnych.

W zarzucie siódmym skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska z powodu błędnej wykładni i błędnego zastosowania wytycznych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007-2013 oraz z powodu błędnego skorzystania z przysługującego jej uznania oraz jednocześnie opierając się na błędnym i sprzecznym uzasadnieniu, uznała, iż rekompensaty, które zostały wypłacone w 2008 r. za szkody w produkcji roślinnej wyrządzone przez niedźwiedzie, o intensywności pomocy w wysokości 100 %, są zgodne z rynkiem wewnętrznym jedynie w wysokości 80 %.

⁽¹⁾ Ustawa nr 1790/1988 „Organizacja i funkcjonowanie Greckiego Zakładu Ubezpieczeń Rolniczych oraz inne przepisy” (FEK A 134/20.06.1988).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1860/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis dla sektora rolnego i sektora rybołówstwa.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2012 r. — Planet przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/12)

(2012/C 118/45)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: PLANET AE Anonymi Etaireia parochis Symvouleftikon Ypiresion (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że opóźnienie w zapłacie przez Komisję ostatniej transzy finansowania na rzecz skarżącej w ramach umowy dotyczącej projektu „Collaboration Environment for Strategic Innovation (Laboranova)”, to jest kwoty 20 665,17 EUR, stanowi naruszenie jej zobowiązań umownych oraz o nakazanie Komisji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 20 665,17 EUR z tytułu wydatków poniesionych przez skarżącą w czwartym okresie odniesienia projektu Laboranova, powiększonej o odsetki począwszy od dnia 12 października 2011 r.;
- stwierdzenie, że skarżąca nie jest zobowiązana zwrócić Komisji zaliczki w wysokości 39 657,30 EUR za okres P4 projektu Laboranova;
- zobowiązanie Komisji do zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 30 000,00 EUR tytułem naprawienia szkody wyrządzonej reputacji zawodowej, poniesionej przez skarżącą wskutek naruszenia tajemnicy zawodowej przez Komisję, wraz z odsetkami wyrównawczymi począwszy od dnia 6 października 2011 r. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie oraz odsetkami za opóźnienie począwszy od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do momentu całkowitej zapłaty, i
- obciążenie Komisji kosztami skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca przedstawia dwa żądania.

W pierwszej kolejności, skarżąca przedstawia żądanie na podstawie art. 272 TFUE oparte na odpowiedzialności Komisji wynikającej z umowy nr 035262 dotyczącej wykonania projektu „Collaboration Environment for Strategic Innovation (Laboranova)”. W szczególności skarżąca utrzymuje, że choć wykonała ona w pełni i należyście swoje zobowiązania umowne, Komisja, nie mając do tego prawa i z naruszeniem wspomnianej umowy oraz zasady dobrej wiary, odrzuciła wydatki skarżącej za okres P4 i zawiesiła płatność na jej rzecz. Z tego powodu skarżąca utrzymuje, że Komisja jest zobowiązana wypłacić jej kwotę 20 665,17 EUR, powiększoną o odsetki przewidziane w klauzuli II 28 ust. 7 załącznika II do umowy począwszy od dnia 12 października 2011 r., oraz że Komisja nie jest uprawniona do żądania od Planet zwrotu zaliczki za okres P4 w wysokości 39 657,30 EUR.

W drugiej kolejności skarżąca przedstawia żądanie na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE oparte na odpowiedzialności pozamumownej Komisji. W szczególności skarżąca utrzymuje, że Komisja, informując koordynatora projektu o przeprowadzaniu audytu finansowego wobec skarżącej, naruszyła ewidentnie przepisy dotyczące ochrony tajemnicy zawodowej, szkodząc tym samym reputacji zawodowej skarżącej. Z tego powodu skarżąca domaga się naprawienia poniesionej przez nią szkody

niematerialnej wraz z odsetkami (odsetkami wyrównawczymi za okres od dnia niezgodnego z prawem udzielenia wspomnianej informacji do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie oraz do momentu całkowitej zapłaty należnego zadośćuczynienia), zastrzegając sobie wyraźnie prawo do żądania odszkodowania z tytułu ewentualnych szkód materialnych powstałych wskutek bezprawnego zachowania Komisji.

Odwołanie wniesione w dniu 16 lutego 2012 r. przez Guido Stracka od postanowienia wydanego w dniu 7 grudnia 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-44/05 RENV, Strack przeciwko Komisji

(Sprawa T-65/12 P)

(2012/C 118/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Guido Strack (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: H. Tettenborn, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene w całości postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2011 r. w sprawie F-44/05 RENV;
- zasądzenie od pozwanej, zgodnie z żądaniem skarżących sformułowanym w pkt A.4.1. pisma procesowego z dnia 21 lutego 2011 r. w postępowaniu w sprawie F-44/05 RENV i uzasadnionego w pkt 78-85 tego pisma procesowego, zapłaty na rzecz skarżącego zadośćuczynienia z tytułu przewlekłości postępowania na podstawie art. 6 EKPC w wysokości, co najmniej, 2 500 EUR;
- obciążenie Komisji całością kosztów niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie nakazu ustanowienia sądu na mocy ustawy, art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKPC), art. 47 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (karty) i art. 4 ust. 4 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

W tym kontekście wnoszący odwołanie podnosi, że początkowo sprawa została przydzielona innej izbie Sądu do spraw Służby Publicznej, a dla późniejszego ponownego przydzielenia sprawy brak jest wymaganej podstawy prawnej.

2) Zarzut drugi: naruszenie art. 8 ust. 2 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości, a zarazem art. 73 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej

Wnoszący odwołanie podnosi w tym kontekście, że w związku z żądaniem wnoszącego odwołanie, sformułowanym nie w skardze, lecz dopiero w późniejszym piśmie procesowym, wydanie postanowienia o przekazaniu sprawy do rozpoznania nie jest możliwe, ponieważ żądanie to nie jest samodzielne i nie może zostać oddzielone od sprawy.

3) Zarzut trzeci: naruszenie art. 8 ust. 2 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 73 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej

Wnoszący odwołanie podnosi ponadto, że spór prawny jest związany ze stosunkiem pracy, z czego, zgodnie z art. 1 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości, wynika właściwość Sądu do spraw Służby Publicznej.

4) Zarzut czwarty: naruszenie art. 6 ust. 1 EKPC i art. 47 karty

Wnoszący odwołanie podnosi w końcu, że na skutek przyjętej linii postępowania Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył zasady zagwarantowania prawa do bycia wysłuchanym przez sąd i postępowania kontrydiktoryjnego oraz potraktował go niesprawiedliwie.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2012 r. — Mecafer przeciwko Komisji

(Sprawa T-74/12)

(2012/C 118/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mecafer SA (Valence, Francja) (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;

— częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji nr C(2011) 8804 wersja ostateczna z dnia 6 grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim przyznaje skarżącej jedynie częściową refundację ceł antydumpingowych zapłaconych przez nią i bezprawnie wstrzymuje wypłatę dodatkowych refundacji ceł antydumpingowych, które słusznie należą się skarżącej;

— utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji do czasu, aż Komisja Europejska wyda przepisy niezbędne do zastosowania się do orzeczenia Sądu;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, wedle którego pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu odpowiedniej i rozsądnej marży importowej niepowiązanego importera z Unii, przez co nie ustaliła wiarygodnej ceny eksportowej dla potrzeb wyliczenia prawidłowej kwoty refundacji ceł antydumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾.

2) Zarzut drugi, wedle którego pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez odliczenie ceł antydumpingowych jako kosztu przy obliczaniu ceny eksportowej przez co nie ustaliła wiarygodnego marginesu dumpingu dla potrzeb wyliczenia prawidłowej kwoty refundacji ceł antydumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i 11 oraz art. 11 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.

3) Zarzut trzeci, wedle którego pozwana nie poinformowała skarżącej w sposób szybki i adekwatny o wymogach, jakich należy przestrzegać w celu spełnienia przesłanek określonych w art. 11 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, naruszając tym samym prawo do obrony stanowiące ogólną zasadę prawa Unii, jak również zasadę dobrej administracji, która także stanowi ogólną zasadę prawa Unii, a ponadto naruszyła art. 41 Karty praw podstawowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2012 r. — Nu Air Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-75/12)

(2012/C 118/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nu Air Polska sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: R. MacLean, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji C(2011) 8826, art. 1 decyzji C(2011) 8803 i art. 1 decyzji C(2011) 8801 Komisji, wydanych w dniu 6 grudnia 2011r. w zakresie, w którym udzielono jedynie częściowego zwrotu ceł antidumpingowych uiszczonych przez skarżącą i bezprawnie zatrzymano dodatkowe kwoty zwrotu ceł antidumpingowych, należnych skarżącej zgodnie z prawem;
- utrzymanie w mocy zaskarżonych decyzji do czasu przyjęcia przez Komisję Europejską środków koniecznych do zastosowania się do wyroku, który zostanie wydany przez Sąd, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy dopuszczenia się przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez zastosowanie odpowiedniej i rozsądnej marży zysku niezależnego importera z UE, w związku z czym nie określiła ona wiarygodnej ceny eksportowej dla celów obliczenia prawidłowych kwot zwrotu ceł antidumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczy dopuszczenia się przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez odliczenie ceł antidumpingowych jako kosztów przy obliczeniu ceny eksportowej, w związku z czym nie określiła ona wiarygodnego marginesu dumpingu dla celów obliczenia prawidłowych kwot zwrotu ceł antidumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9, art. 2 ust. 11 i art. 11 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący braku poinformowania skarżącej w bezzwłoczny i odpowiedni sposób przez stronę pozwaną o wymogach koniecznych dla dochowania art. 11 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, co naruszyło prawa do obrony ustanowione w ogólnym prawie Unii, zasady dobrej administracji, także ustanowione w ogólnym prawie Unii, oraz art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (JO L 323, p. 51).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2012 r. — Nu Air Compressors and Tools przeciwko Komisji

(Sprawa T-76/12)

(2012/C 118/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nu Air Compressors and Tools SpA (Robassomero, Włochy) (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji nr C(2011) 8824 wersja ostateczna z dnia 6 grudnia 2011 r. oraz art. 1 decyzji Komisji nr C(2011) 8812 wersja ostateczna z dnia 6 grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim przyznają one skarżącej jedynie częściową refundację ceł antidumpingowych zapłaconych przez skarżącą z tytułu przywozu sprzężarek wyprodukowanych w Chińskiej Republice Ludowej, które zostały nałożone w oparciu o rozporządzenie Rady (WE) nr 261/2008 z dnia 17 marca 2008 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych sprzężarek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy zaskarżonych decyzji do czasu, aż Komisja Europejska wyda przepisy niezbędne do zastosowania się do orzeczenia Sądu w niniejszej sprawie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego:
 - Komisja Europejska popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu odpowiedniej i rozsądnej marży importowej niepowiązanego importera z Unii, przez co nie ustaliła wiarygodnej ceny eksportowej dla potrzeb wyliczenia prawidłowej kwoty refundacji ceł antidumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i art. 18 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego ⁽²⁾.

2) Zarzut drugi, wedle którego:

- Komisja Europejska popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez odliczenie ceł antidumpingowych jako kosztu przy obliczaniu ceny eksportowej, przez co nie ustaliła wiarygodnego marginesu dumpingu dla potrzeb wyliczenia prawidłowej kwoty refundacji ceł antidumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i 11 oraz art. 11 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego.

3) Zarzut trzeci, wedle którego:

- Komisja Europejska nie poinformowała skarżącej w sposób szybki i adekwatny o wymogach, jakich należy przestrzegać w celu spełnienia przesłanek określonych w art. 11 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego, naruszając tym samym przysługujące skarżącej prawo do obrony, jak również zasadę dobrej administracji, która jest utrwaloną zasadą prawa Unii, a także została skodyfikowana w art. 41 Karty praw podstawowych.

4) Zarzut czwarty, wedle którego:

- w wyniku powyższego, Komisja Europejska bezprawnie wstrzymała wypłatę dodatkowych refundacji ceł antidumpingowych, które słusznie należą się skarżącej ze względu na opisane wyżej naruszenia prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 81, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2012 r. — Beco przeciwko Komisji

(Sprawa T-81/12)

(2012/C 118/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Beco Metallteile-Handels GmbH (Spaichingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Pfeiffer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2011 r. (sprawa (2011) 9112 wersja ostateczna)
- obciążenie Komisji kosztami zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że wbrew stanowisku Komisji, jej wniosek o zwrot ceł antidumpingowych, który został oddalony na mocy decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2011 r. nie został złożony w zwłoce i w związku z tym jest dopuszczalny.

W tym względzie skarżąca wskazuje, że wniosek został złożony w sześciomiesięcznym terminie zgodnie z art. 11 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu warunkiem wniosku o zwrot jest uiszczenie ustalonych ceł przez wnioskodawcę. Wbrew stanowisku Komisji termin sześciu miesięcy przewidziany w art. 11 ust. 8 rozporządzenia nr 384/96 nie może wygasnąć przed chwilą, w której wniosek o zwrot stanie się dopuszczalny.

Również zgodnie z obwieszczeniem Komisji dotyczącym zwrotu ceł antidumpingowych z dnia 29 maja 2002 r.⁽²⁾ „jedynie przywozy, w odniesieniu do których w pełni uiszczono cła antidumpingowe mogą być przedmiotem” wniosków o zwrot [pkt 2.1 lit. b) obwieszczenia]. Zdaniem skarżącej wskazane obwieszczenie stanowi również w sposób wyraźny, że jedynie importerzy „mogący wykazać, że uiszcili bezpośrednio lub pośrednio cła antidumpingowe w związku z danym przywozem” mogą się ubiegać o zwrot [pkt 2.2 lit. a) obwieszczenia].

Skarżąca podnosi również, że decyzja z dnia 13 grudnia 2011 r. narusza uzasadnione oczekiwania skarżącej oparte o obwieszczenie Komisji z dnia 29 maja 2002 r., a także zasadę dobrej wiary.

Ponadto, skarżąca podnosi, że wskazana decyzja z dnia 13 grudnia 2011 r. narusza zasadę pewności prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1).

⁽²⁾ Obwieszczenie Komisji dotyczące zwrotu ceł antidumpingowych (2002 C 127/06) z dnia 29 maja 2002 r. (Dz.U. C 127, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2012 r. — Chico's Brands Investments przeciwko OHIM — Artsana (CHICO'S)

(Sprawa T-83/12)

(2012/C 118/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chico's Brands Investments, Inc. (Fort Myers, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: T. Holman, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Artsana SpA (Grandate, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 października 2011 r. w sprawie R 2084/2010-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CHICO'S” dla towarów i usług z klas 25 i 35 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 1585579

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Artsana SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany we Włoszech graficzny znak towarowy nr 420865 „chicco” dla m.in. towarów z klasy 25; zarejestrowany we Włoszech graficzny znak towarowy nr 846672/380042 „chicco” dla m.in. towarów z klasy 25; graficzny międzynarodowy znak towarowy nr 763084 „chicco” dla m.in. towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) oraz art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne stwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że dowody przedstawione przez wnoszącego sprzeciw wykazały rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego we Włoszech. Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne stwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że w przypadku zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego i wcześniejszego znaku towarowego istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2012 r. — Lilleborg przeciwko OHIM — Hardford (Pierre Robert)

(Sprawa T-85/12)

(2012/C 118/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lilleborg AS (Oslo, Norwegia) (przedstawiciele: E. Ullberg i M. Plogell, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Hardford AB (Limhamn, Szwecja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie R 2462/2010-1 i w konsekwencji nakazanie OHIM przeprowadzenia oceny przedstawionego przez skarżącą dowodu istnienia, ważności i zakresu wcześniejszego znaku towarowego;
- tytułem żądania ewentualnego: zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej poprzez wydanie własnej decyzji i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 8541849 „Pierre Robert”; oraz
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania, włącznie z kosztami powstałymi w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów i Izbą Odwoławczą OHIM

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Pierre Robert” dla towarów i usług z klas 3, 5 i 44 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8541849

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: szwedzki znak towarowy nr 164251, będący słownym znakiem towarowym „PIERRE ROBERT” dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 oraz art. 76, art. 8 i art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009, jako że Izba Odwoławcza: (i) zaniedbała swoje prawo do zbadania faktów z urzędu i uwzględnienia faktów, które wydają się wyraźnie móc mieć wpływ na wynik postępowania w sprawie sprzeciwu; (ii) naruszyła prawo nieuznając „PIERRE ROBERT” za znak towarowy cieszący się renomą; (iii) nie wzięła pod uwagę dowodu, zawartego w załączniku 1, przedstawionego w związku z wnioskiem sprzeciwu oraz (iv) nie przyjęła zaświadczenia szwedzkiego Urzędu ds. patentów i znaków towarowych, przedstawionego przed wydaniem decyzji przez Wydział Sprzeciwów

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2012 r. — Robert Group przeciwko OHIM — Hardford (Pierre Robert)

(Sprawa T-86/12)

(2012/C 118/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pierre Robert Group AS (Oslo, Norwegia) (przedstawiciele: E. Ullberg i M. Plogell, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Hardfort AB (Limhamn, Szwecja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie R 2463/2010-1 i w konsekwencji nakazanie OHIM przeprowadzenia oceny przedstawionego przez skarżącą dowodu istnienia, ważności i zakresu wcześniejszego znaku towarowego;
- tytułem żądania ewentualnego: zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej poprzez wydanie własnej decyzji i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 8541849 „Pierre Robert”; oraz
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania, włącznie z kosztami powstałymi w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów i Izbą Odwoławczą OHIM

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Pierre Robert” dla towarów i usług z klas 3, 5 i 44 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8541849

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: szwedzki znak towarowy nr 166274, będący graficznym znakiem towarowym „Pierre Robert” dla towarów z klas 3, 5 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 oraz art. 76, art. 8 i art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009, jako że Izba Odwoławcza: (i) zaniedbała swoje prawo do zbadania faktów z urzędu i uwzględnienia faktów, które wydają się wyraźnie móc mieć wpływ na wynik postępowania w sprawie sprzeciwu; (ii) naruszyła prawo nieuznając „Pierre Robert” za znak towarowy cieszący się renomą; (iii) nie wzięła pod uwagę dowodu, zawartego w załączniku 1, przedstawionego w związku z wnioskiem sprzeciwu oraz (iv) nie przyjęła zaświadczenia szwedzkiego Urzędu ds. patentów i znaków towarowych, przedstawionego przed wydaniem decyzji przez Wydział Sprzeciwów

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2012 r. — Elegant Target Development i inni przeciwko Radzie

(Sprawa T-90/12)

(2012/C 118/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elegant Target Development Ltd (Hongkong, Chiny); Eternal Expert Ltd (Hongkong); Giant King Ltd (Hongkong); Golden Charter Development Ltd (Hongkong); Golden Summit Investments Ltd (Hongkong); Golden Wagon Development Ltd (Hongkong); Grand Trinity Ltd (Hongkong); Great Equity Investments Ltd (Hongkong); Great Prospect International Ltd (Hongkong); Harvest Supreme Ltd (Hongkong); Key Charter Development Ltd (Hongkong); King Prosper Investments Ltd (Hongkong); Master Supreme International Ltd (Hongkong); Metro Supreme International Ltd (Hongkong); Modern Elegant Development Ltd (Hongkong); Prosper Metro Investments Ltd (Hongkong); Silver Universe International Ltd (Hongkong); i Sparkle Brilliant Development Ltd (Hongkong) (przedstawiciele: F. Randolph, M. Lester, barristers, i M. Taher, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2011/783/WPZiB ⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim nazwy skarżących zostały dodane do wykazu osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada nie przedstawiała odpowiedniego lub wystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do włączenia nazw skarżących do wykazu osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła kryteria dotyczące umieszczenia w wykazie lub dopuściła się oczy-

wistego błędu w ocenie przy stwierdzeniu, że kryteria te zostały spełnione w odniesieniu do skarżących, lub włączyła skarżące bez odpowiedniej podstawy prawnej w tym zakresie.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie zagwarantowała skarżącym prawa do obrony i prawa do skutecznej kontroli sądowej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada naruszyła w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny przysługujące skarżącym prawa podstawowe, w tym ich prawo do ochrony własności, działalności gospodarczej i reputacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11).

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

